
LETO XXIII.

OKTOBER

1974

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenski frančiškani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

VSEBINA:

- ti nisi sviloprežka . . . — stran 273
Ob obletnici smrti p. Bernarda — stran 274
Ciprese (pesem) — p. Bernardu posvetila Mika — stran 274
Družina v našem času — P. Martin Vidovič — stran 275
Sto let bi imel letos . . . — M. J.B. — stran 277
Svetu grozi lakota — stran 280
V Afriko spet pogledimo! — stran 281
Moje srečanje z generalom Maistrom — Minka Peršičeva — stran 282
Izpod Triglava — stran 283
P. Bazilij spet tipka — stran 285
"ŠPELCA" v Melbournu — A.V. — stran 286
V času obiskanja (Mesto trpljenja) — stran 288
Anton Janša, prvi čebelarški učitelj — Stanko Ozimič — stran 290
Takole sva se srečavala — Joža Maček — stran 291
Naš Buček — Aleksander Solženicin — stran 292
Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 293
KEW-SLOVENE je zmagal — stran 293
Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 296
Z vseh vetrov — stran 298
Kotiček naših malih — stran 299
Križem avstralske Slovenije — stran 300

NAROČI IN BERI!

PAPEŽ JANEZ DOBRI (Življenjepis) — cena 75 c.

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svoljšak) — cena 50 centov.

DEKLE Z BISERI (Zgodovinski roman napisal Henry Rider Haggard) — cena dva dolarja.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov pokojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

MOJA RAST (spomini Ivana Dolence). Odlična knjiga, vredna branja. Cena vezani knjigi \$3.50, broširani \$2.50.

JANEZ GNIDOVEC (Življenjepis našega svetniškega škofa je napisal dr. Alojz Gerzinič). Preko 200 strani. Cena vezani knjigi \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (zbirka novel iz Prekmurja v dobi okupacije, napisal Frank Bukvič). Cena vezani izdaji \$3.50, broširani \$2.50.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 centov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presoјati, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

— ti nisi sviloprepjka . . .

MNOGO ROJAKOV sem že srečal, ki so bili svoj čas v naši izseljenski skupini zelo delavni. Navdušeni Slovenci, ki so mnogo žrtvovali za skupnost. Povsod si jih videl in moral si jih biti vesel. Človek bi mislil, da je bila delavnost res del njihovega življenja. Naenkrat pa jih je zmanjkalo z odra skupnosti kot bi se v tla vdrli. Od vsega navdušenja ni ostalo ničesar, od vse delavnosti samo spomini... Ko se s takim rojakom včasih po dolgih letih slučajno srečaš, ti skuša pojasniti svoj umik: . . . Se ne izplača, saj so med nami sami prepiri! Ta in ta me je užalil, to in to bi moralo iti drugače... Tako dobro stvar sem svetoval, pa niso hoteli sodelovati...

Tako slučajno zveš, kaj je bilo vzrok, da je nekdo pokopal svoje zmožnosti, se umaknil slovenskemu okolju in se zabubil kakor sviloprepjka. V svoji družini je bil morda zaradi tega v začetku čemerem — saj mu je nujno nekaj manjkalo — končno se je navadil. Danes mu morda ni nič več niti za slovensko branje, niti ga ne zanimajo tako redke slovenske kulturne predstave — morda ga od časa do časa zamika slovenska cerkev, ali pa je celo to pustil za seboj. Buba brez življenja, brez zavesti, da je del skupnosti...

V argentinskem DUHOVNEM ŽIVLJENJU sem bral nekaj stavkov rojaka, ki ga je prijela skušnjava, da "bi odpovedal vse liste in članarine" in "bi se zabubil v mirno družinsko življenje" ter "kot sviloprepjka počasi preminul". Dostavlja pa: "Le za družino in za narod mi je hudo, pred katerima se čutim odgovornega..."

Dobil je v listu lep odgovor, ki bo morda pomagal tudi nam, če nas prime kdaj enaka skušnjava (če nas je že, smo ga pa še bolj potrebni):

...ampak — ti nisi sviloprepjka in tvoji rojaki niso

angeli. Ti si človek in oni so ljudje, to je: nepopolna bitja. Ti vidiš bolj njihovo nepopolnost, oni pa jasneje — tvojo.

Za družino se čutiš odgovornega — zato ker si ZANJO RES ODGOVOREN. Tudi za narod in samega sebe si odgovoren. Kaj to pomeni? To pomeni, da boš nekoč dajal odgovor o tem, kako si pomagal svoji družini in narodu pri izpolnjevanju božje volje, to je: na poti, ki nam jo je začrtal Stvarnik. In kako boš dajal odgovor o svojem delu ter vplivu, če si živel zabubljen kakor sviloprepjka?

"Špikanju" med znanci skušaj odbiti ostrino s humorjem, sumničanju med rojaki zmanjšaj razdiralno silo z optimizmom in zaupanjem; kadar govore o kom slabo, ti povej vse, kar veš dobrega o njem; kjer slišiš kreg, pokaži na vrednote, ki nas družijo; če naletiš na malodušnost — prepodi jo s petjem; kadar upade pogum — najdi zase in druge pomoč v skupni molitvi; kjer drugi rušijo, ti zidaj, kjer zidajo, ti pomagaj. Ne zgublaj časa s tarnanjem nad njimi, ki delajo slabo. Veseli se, če vidiš, da kdo skuša biti dober, četudi pri tem — šepa — prav kakor ti...

Ne svet, ne družba, ne človek ne bodo nikdar popolni, nikdar dokončni, nikdar na stopnji ideala. Rastemo, vzpenjamo se, trudimo se na poti, a smo po grehu ranjenci... Naučimo se živeti z bremenom lastne in tuje nepopolnosti — s katero pa se ne smemo nikdar zadovoljiti. Le stalna borba za boljši svet nas rešuje pred moralnim in tvarnim propadom. Ne pričakuj velikih uspehov! Tvoja in moja naloga, dragi slovenski kristjan, je plavati proti toku in morda umreti z občutkom, da smo bili šibkejši od njega. Uspeh pustimo božji modrosti, ki zna preusmerjati tokove celo s pomočjo naših utrjenih rok...

OB OBLETNICI

Gospod, prosimo te za brata, ki je veroval v skrivnost vstajenja in jo vneto oznanjal. Ob spominu nanj naj utrjujemo svoje upanje na večno življenje.

V OKTOBRU obhajamo prvo obletnico, kar so pdale težke avstralske grude na preprosto krsto velikega Slovenca, ki je toliko let živel med nami in neutrudno delal za našo skupnost. Naš oče BERNARD AMBROŽIČ. Na dan 23. oktobra lanskega leta je zastalo njegovo Bogu in narodu zvesto srce; otrpnila je njegova roka, ki nam je toliko lepega napisala. Izgubili smo nekoga, ki je bil ves naš. Šele ob tistem dnevu smo se prav zavedli, kaj smo v njem imeli. Vem, da ga še nismo pozabili in ga tudi ne bomo: vsaka obletnica nam bo svetla spomin na moža, s katerim nas še vedno povezuje tesna vez prijateljstva, občudovanja in spoštovanja.

GLAS SKA v Argentini je ob objavi smrti predstavil o. Bernarda upravičeno kot "enega največjih garačev za Slovence po svetu". To je stvarno tudi bil. Članek v vsej resnici nadaljuje: "... Njegovo delo za ohranitev slovenske vernosti in dednih izročil sredi velikega tujega sveta seže od Severne Amerike do Avstralije. Zvest duhovnik, klicar Franciškovega uboštva in veselja

do življenja in do sveta, največji slovenski pobornik za Baragovo beatifikacijo — ustanovil je slovito Baragovo zvezo, urednik, publicist, zgleden pridigar, spovednik, pisec, člankar, organizator in prijatelj vsem . . . Vredno in prizadevno je opravljal svoje le prevečkrat nelahko delo . . . Za vse njegovo nesebično kulturno, duhovniško in organizatorično delo so mu hvaležni nele slovenski zdomci na ameriškem in na avstralskem kontinentu. Še posebej smo mu hvaležni člani Slovenske kulturne akcije, ki smo vsa leta v o. Bernardu imeli iskrenega prijatelja in zvestega sodelavca. Ne dvomimo, da bo s svojim prijateljem Irenejem Friderikom Barago, enim največjih slovenskih kulturnih delavcev v velikem svetu, prosil pri Bogu tudi za uspehe slovenskega kulturnika na svobodnih obalah, pa za zmago svobodne slovenske kulturne prizadevnosti v domovini, ki jo je oče Bernard nosil v srcu, živel z njo in se zanjo použil".

Ob obletnici se pokojnega o. Bernarda posebej spominimo v tihi molitvi za pokoj njegove duše. Prosimo ga, naj naši izseljenski skupnosti izprosi pri Bogu močno versko in narodno zavest, neomajno značajnost in pravo cenitev svobode.

Ciprese

Ob sivem asfaltu stoje
vitke in ravne.
Veter se divje zaganja vanje —
telesla brez rok
se nič ne borijo.
V elegantnem se loku
— kot v baletu — krivijo
v ritmu vetrov.
Kot asketom iz davnih vekov
jim moč le kvišku kipi
in le v e n o stremlje . . .

VITI PUSTE SE,
ZLOMITI PA NE . . .

P. Bernardu posvetila
— MIKA

DRUŽINA V NAŠEM ČASU

Te misli je razvijal v svojih govorih svetoletne tridnevnice

p. MARTIN VIDOVIČ, O.F.M.Conv.

KAJ BI REKLI ljudje, ki so živeli pred sto leti, če bi se danes pojavili med nami? Pa niti ni treba iti sto let nazaj! Kakšna razlika je med našimi mesti pred tridesetimi leti in danes: nizke hiše se umikajo stolpnicam, makadamske ceste asfaltu, avtomobili so zamenjali vprego, zrakoplovi dolgočasno železnico...

Še večja pa je razlika v načinu življenja. Tehnične iznajdbe so ga v kratkem času popolnoma spremenile.

Današnji človek se vedno manj čuti kot samostojna ustvarjalna osebnost. Vedno bolj postaja žal le sestavni del ogromnega mehanizma: drobno kolesce v mogočem stroju družbe. Njegova roka pritiska na raznobarvne gumbе in tipke in že vnaprej človek z gotovostjo ve za izid tega svojega posega.

Življenje je postalo na nek način lažje. Naj poudarim še enkrat: NA NEK NAČIN, samo do gotove mere. K temu so veliko pripomogli gospodarski in gospodinjski stroji — iznajdbe, o katerih je pred leti komaj sanjal Jules Verne.

Obilnost potrošnih dobrin, razstavljenih po trgovinah, ter primerni osebni dohodki omogočajo ljudem višji življenjski standard. Toda manj razveseljivo je pri tem dejstvo, da se ljudje vedejo kakor otroci, ki si vedno želijo novih igračk. Blišč novih strojev in psihološko dobro preračunana reklama nas poganjata v nespametno in nezdravo tekmovalstvo za večjo udobnostjo. Še dokaj dober stroj bomo zavrgli, če smo pri sosedu opazili modernjšega. Oči nam žare od radosti, ko pripeljemo v garažo nov avtomobil — toda že nas prekrije oblak nevoščljivosti, ko si prijatelj omisli zase novejši model. Kuhinjo opremimo z najsodobnejšimi pripravami — vendar nam srce poje od radosti le do trenutka, ko nas prevzame grenko spoznanje, da nas je sosed prehitel...

Da, bili smo srečni, ko smo imeli nekaj. Mislili smo, da bomo v devetih nebesih, ko bomo izpeljali svoje takratne skromne načrte. Žalostno dejstvo je,

da z novimi pridobitvami sreča in zadovoljstvo v našem srcu ginevata...

Razumljivo je, da pri vsem tem občutno trpi zlasti družinsko življenje. Žena trdi, da jo mož zanemarja, da za njo nima nikoli časa. Mož očita ženi, da premalo stori za hišo, da je neproduktivna in nekoristna za družinsko skupnost. Otroci v tej gonji staršev za materialnimi dobrinami postanejo samorastniki. Vzgaja jih več ulica kakor dom in pripelje jih do kriminala. Izjavljajo, da starši zanje skozi mladostno dobo nišo dovolj skrbeli, zato so si morali iskati družbo izven domačega okolja. Žal so slabo izbirali: družba jih je pripeljala v ulico brez izhoda...

S vam po vsem tem morda zdi, da se kristjani ne smemo veseliti tehničnega napredka? Je naša Cerkev res tako nazadnjaških nazorov? Nasprotno! Cerkev nam znova in znova poudarja, da se napredka lahko iz srca upravičeno veselimo in se z njim tudi koristimo. V njem naj gledamo izpolnitev božje volje, izražene že ob stvarjenju sveta: **"Podvrzita si zemljo! . . ."** Veselimo se napredka, ker vidimo, da človek s svojimi izsledki in dosežki vedno znova odkriva čudovito zakonitost, ki jo je Stvarnik položil v naravo. Zadnji koncil nam je lepo povedal: **Za verujoče je ena stvar gotova: posamična in skupna dejavnost, to je tisto orjaško prizadevanje, s katerim si ljudje v teku stoletij skušajo izboljšati svoje življenjske razmere, se ujema z božjim načrtom...** Kristjani zato niti od daleč ne mislijo, kakor da stvaritve človeške bistrosti in moči nasprotujejo božji vsemočnosti in kakor da bi z umom obdarjena bitja bila nekakšen tekmeč v odnosu na Stvarnika. Nasprotno: prepričani smo, da so zmage človeškega rodu znamenje božje veličine in sad neizrekljivega božjega načrta (CS, št. 34).

Isto misel bi izrazili na preprostejši način in v

Od staršev
zavisi,
kdo jih
vzgaja:
ulica ali domi . . .

nekaj besedah: ČLOVEK JE BOŽJI SODELAVEC, NE KONKURENT!

Iz tega pa nujno izvira nauk, da TEHNIČNEGA NAPREDKA NE SMEMO MALIKOVATI. Ne smemo mu odstopiti mesta na oltarju. Še celo na lestvici življenjskih vrednot ne sme stati previsoko. Nikdar in nikoli nam ne sme postati življenjski cilj, temveč mora za nas ostati le sredstvo. To je tako važen življenjski nauk, da njegovo neupoštevanje minira in podira vse najlepše na svetu, tudi trdnjavo krščanske družine, njeno srečo, mir in obstanek.

Mnogo žalostnih primerov iz domovine bi vam lahko naštel. Oče odide v zdomstvo na delo, ne vedno iz zares nujne potrebe. Tam gara in dela. Škoda se mu zdi denarja za večkratni obisk družine: morda se vrne komaj enkrat ali dvakrat na leto. Žena se sama trudi doma. Skrb za otroke, posestvo, morda poleg tega še službo . . . vse to je pretežko breme za njena slabotna ramena. Če dela v hiši, ne more biti na polju, če dela zunaj, krade čas svojim otrokom, ki imajo do materinega skrbstva vso pravico. Učitelji in vzgojitelji vedno bolj tožijo, da se pozna odsotnost očetove trdne roke na otrokovem učenju in obnašanju. Kaj je takemu razbitemu domu sploh še ostalo od družinskega življenja? Ničesar več, one rahle preostale vezi pa popuščajo iz dneva v dan. Ni redkost, da se gospodarski pomočnik ali morda priložnostni dobrotnik družine spremeni v drugega moža, da prijateljica v tujini postane od družine ločenemu očetu druga žena. In zopet je ena družina več razbita, uničena za vedno . . .

Vem, da je takih in podobnih primerov dosti tudi med vami. Škoda za vsako družino, ki ji tehnični napredek in moderni standard nudi vse ugodnosti za srečno življenje, pa se pri tem pusti prav od tega slepo uničiti.

Mnogi idealisti poudarjajo, da z moderno tehniko pridobivamo na času. Pa je ravno pametne izbire časa pri tem vedno manj. Premalo se zavedamo, da tudi pridobljeni čas ne more biti namenjen le zabavi. Tudi zanj smo odgovorni prav tako kot za tistega, ki ga prebijemo na delovnem mestu. Da bi ga morala oče in mati izkoristiti za svojo družino, je razumljivo in nujno, če hočeta ohraniti med sabo močno družinsko povezavo. Kjer prosti čas porabljata mož in žena vsak za sebe, pri tem pa še zanemarjata svojo družino, kmalu ne bo za medsebojne družinske odnose nobenega časa več. Vse se bo podrlo in ljubezen bo skopnela kot pomladanski sneg.

Avto je lepa pridobitev. Kako lepo bi lahko služil, če bi se družina skupno popeljala na razvedrilo ob koncu tedna in doživljala skupne trenutke v božji naravi, ki bodo tudi otrokom ostali za vedno v najlepšem spominu. Če družina prav zaradi avta od sobote do ponedeljka pogreša doma moža in

očeta, je ta moderna iznajdba zanjo prokletstvo in grobokop.

Televizor je našel pot v vse družine. Žal je marsikatero družino spremenil na slabše: člani še govorijo ne več med seboj. In vendar tudi ta moderna pridobitev lahko tako bogati. Ne le s tem, da so nekatere oddaje namenjene otrokom (če jih starši seveda ne puste gledati vsega, celo sporede, ki še odraslim niso v korist), temveč tudi s tem, da se mož in žena o marsičem, kar vidita, porazgovorita. Ob televizorju se more prav lepo razvijati čut za odpoved, moralo, zrelo presojanje . . .

Malo je žal take idealne uporabe vsega, kar nam nudi moderna tehnika. V resnici postajamo iz dneva v dan vedno večji sužnji napravam, ki bi morale nam služiti. Roboti brez srca in misli. Zato moramo v današnjih časih močno poudariti koncilsko misel: **VEČ JE ČLOVEK VREDEN PO TEM, KAR JE, KAKOR PO TEM, KAR IMA** (CS št. 35).

Da bi zares mogli prav ceniti to, kar smo, bi morali imeti Salomonovo modrost. Po njej bi menda šele v vseh okoliščinah lahko presodili, kaj je prav. Končno pa presoja še ni najtežja. Težje je, da vse, kar spoznamo za prav, tudi vršimo. Za to pa je nujno potrebna prava KRŠČANSKA OSEBNOST, ki je ne bomo mogli nikoli izgraditi, če ne razumemo globokega pomena besed, tolikokrat ponavljanih v krščanstvu: premagovanje, odpoved, zatajevanje, križ. K vsemu temu nas je morda včasih priganjala šiba. Danes nas nič več. Kot zreli kristjani naj bi se k temu priganjali sami. Naj bo vsaka askeza, samovoljno premagovanje in podobne žrtve današnjemu človeku še tako tuje ali celo smešno — brez tega postanemo mehkužni slabiči brez močne in trdne volje.

Nihče ne dvomi, da prav družinsko življenje nudi vsakemu dovolj prilik za graditev osebnosti. Kako prav imata izreka: Sebe premagati je prva in najlepša zmaga! Nihče ni svoboden, kdor nima sam sebe v oblasti! Koliko sreče in blagoslova bi bilo po naših družinah, ko bi se starša ravnila po njih in bi s svojim zgledom svetila tudi otrokom po isti poti.

Sto let bi imel letos . . .

Pisatelj Ksaver Meško je bil rojen 28. oktobra 1874, Ključarovi pri Sv. Tomažu nad Ormožem, dolgo in plodno življenje pa je zaključil 11. januarja 1964 v Slovenj Gradcu. Ob stoletnici rojstva ter desetletnici smrti naj objavimo te prijetne spomine izpod peresa M.J.B., ki obenem tako domače opisujejo svet nad Slovenj Gradcem.

PRIJATELJICA PEPKA iz Slovenj Gradca mi je pisala dopisnico. "V soboto bo imel msgr. Ksaver Meško biserno mašo! Pridi k nam v petek zvečer, bova šli skupaj na Sele! . . ." Nič drugega.

Že prej sem jo prosila, naj mi to sporoči, ker bi rada šla enkrat na Sele. Še nikoli nisem bila tam.

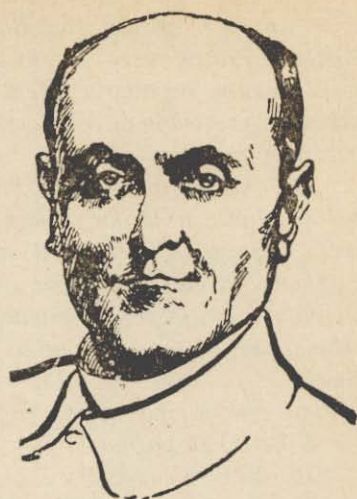
Tudi Ivo je bil koj za to, da gre z menoj in v petek zvečer sva se odpravila od doma. Peš v Velenje, naprej z vlakom.

"Pred nekaj dnevi so šli zdoma, oglasili so se na pošti in rekli naši Faniki, da bodo imeli v soboto biserno mašo. Ob kateri uri, pa nič ne vem. Tudi ne vem, ali so se že vrnili na Sele. Tu se niso nič oglasili . . ." je povedala Pepca.

Nekaj se mi ni zdelo prav. A zdaj, ko sva že tu, bova šla na Sele, pa je! Zgodaj zjutraj sva se odpravila in Pepca z nama. V hladnem jutru smo se vzpenjali v strmino nad Starim trgom. Ustavili smo se pri kapelicah, kjer so figure kakor živi ljudje. Škoda, ni bilo dosti časa, da bi obiskali vse postaje.

Ob gozdni stezi žubori voda. Pripoveduje mi, da gospod Meško zmeraj hodijo po tej poti. Prijetno hladno je. Ko pridemo iz gozda, gremo mimo nekaj hiš in smo spet v gozdu. Mimo velikih belih in z mahom poraslih pečin hodimo kar z nekakim strahom. Sami smo. Pepca pravi, da bo maša najbrž pozno, ko še ni nikjer videti ljudi. Ne ugovarjam ji, prepričana pa sem, da Meška danes ne bomo videli. Nič zato, gremo pač samo k Svetemu Roku na božjo pot, pa je!

Velik koštrun se grozeče postavi na pot. Ovce mirno iščejo travico med grmovjem, mi pa ne vemo, kaj bi. Pastirček zažvižga in koštrun se nevoljen umakne, da moremo naprej. Po mehkem mahu, med skalami in skozi grmovje, kamor kažejo markacije.

Ksaver Meško

Pridemo na plano iz hladne sence. Zgodaj je še, pa že pošteno pripeka. Spustimo se navzdol proti Apačniku. V bregu imajo svojo cerkvico in je večkrat maša v njej. Ob stezi se suče pod velikim curkom mlinsko kolo. Beli pesek se svetlika v čisti vodi. Enakomerni ropot mlina in žage poživlja tiho pokrajino.

Ko premagamo najhujšo strmino, se malo oddahnemo. Sedimo na mahu in poslušamo veter, ki tiho poje v vrhovih visokih smrek. Zdaj pa naprej, počivali bomo, ko pridemo na cilj!

Hodimo v strmi breg, kar se neha gozd. Pred nami ležijo selske njive. In tamle je videti ostri zvonik selske cerkve! Stopamo čez žarečo senožit. Na vrhu se pripogibajo kosci in mahajo s kosami. Cela vrsta jih je. Gotovo kosijo samo enkrat, saj pri nas spravljajo že otavo. Škoda, da so tako daleč: komaj jih vidimo. Mimo rožnega grma in ostre skale, kamor se je uprlo sonce z vso močjo, pridemo v hladno senco pod visokimi tepkami. Še kar nekaj gozda in nekaj strmine nas čaka, pa pridemo do hiše. Ob njej je ograjen vrtec — v njem cvete mak: poln, bel, rožnat in rdeč mak.

Na steni cerkve brede visoko vodo sveti Krištof z Jezuškom na rami. Voda je živomodra in valovita. Visoka lipa ob cerkvi, na njej znamenje: marmornata glava s trnjem kronanega Zveličarja.

Cerkev je odprta. Vstopimo. Z glavnega oltarja nas resno gleda sveti Rok, ob njem sveti Boštjan. Prazne vaze stojijo pri vratih, nobenega šopka ni na oltarju. Meni je tako še ljubše. Natanko pregledamo celo cerkev, tudi na kor gremo in v zakristijo.

Dva križeva pota imajo. Pod starejšim so napisali v nemškem jeziku, slikan pa je na steklo. Sveta Cecilija in sveti Jurij sta v živih barvah naslikana na cerkvena okna. Sedemo v klopi in opravljamo božjo pot — biserne maše in tudi nobene druge maše danes tukaj ne bo, to že vidimo . . .

Pred cerkvijo nas pozdravi Meškova gospodinja. S Pepco se poznata.

"Gospod so šli najbrž v svoj kraj, nič niso povedali kam! Bel kruh sem spekla, kaj bi pa drugega, sladkarij in kaj takega ne marajo. Pravijo, da je črn kruh boljši. Danes, so rekli, da pridejo domov. Farani bi jim radi napravili veliko slovesnost, pa ne marajo", nam pripoveduje.

"Tudi naši Faniki so rekli, da pridejo danes. Na, smo pa zastonj prišli . . ."

Meni se pa zdi, da nismo prišli zastonj. Še prav vseč mi je. Če bi bili gospod Meško doma, si mi ne bi upali cele cerkve obrniti.

Kaj bomo zdaj? Napijemo se sveže vode, ki teče v korito, potlej pa obhodimo še majhno pokopališče in se počasi vračamo nazaj.

Žena stoji ob vrtni ograji. Pozdravimo se, pa mi kar sama pokloni velik šopek makovih cvetov. Zavijem jih v ruto, da mi ne ovenejo. V papir

mi zavije še makovo seme, da ga bom spomladi vsejala.

Vesele volje se vračamo domov. Pepca je zadovoljna, da nisva nič žalostna, ko ni bilo biserne maše. Pot nas zaliva tudi v hladnem gozdu. Ko zagledamo na levi vrh grajske cerkve, nam prihaja naproti možak z odločnimi koraki. Star je, pa precej bolj korajžno stopa kot jaz.

"Gospod Meško grejo tamle!" pravi veselo Pepca. Na odprti senožeti je vroče, zato stopim v senco oreha, ki raste ob stezi, in počakam.

Pozdravimo in Pepca pripoveduje, da smo šli na njegovo biserno mašo — kako je škoda, da je ni bilo! Koliko ljudi bi se zbralo!

"Zato sem pa šel!" pravi kljubovalno gospod Meško in pove, da je že opravil biserno mašo pri Sv. Jožefu nad Celjem. Tja bi nama bilo pač bližje kot na Sele — se spogledava z Ivom.

"Ali ste bili tudi na Poštarskem domu?" nas vpraša Meško. Ko povemo, da smo šli le k Sv. Roku, obžaluje: "Škoda, da me ni bilo doma — bi vam dal kaj za spomin!"

Aha, možak ni tako trd, kot se kaže! Odvijem ruto in povem, da imam šopek maka za spomin na Sele in še seme nosim s seboj. Zdaj je gospodu Mešku resnično hudo, ker nam ni mogel dati vsaj kakšne podobice. Povem, da smo božjo pot kar dobro opravili.

Zadovoljni se razidemo. Še od daleč nam pomaha v pozdrav . . .

*

Navadno zaprem radijski sprejemnik, če sem

Slovenj Gradec,
kjer je
Ksaver Meško
končal svojo
življenjsko pot

sama v kuhinji. To pot pa je bil slučajno odprt. „... starosta slovenskih pisateljev ...“ ujamem in že vem ostalo. Saj mi je Mara, administratorka na internem oddelku bolnišnice v Slovenjem Gradcu, pisala, da je Ksaver Meško pri njih, hudo bolan.

Mož in otroci so šli v Slovenj Gradec kropit. Pogreb bo na Selah, so povedali. Umreti pa je moral Meško v mestu, da so se ljudje lahko poslovlili od njega ...

“Nikoli ni maral hrupnih slovesnosti. Zato bo tudi njegov pogreb zdaj v zimi, da ga bomo spremljali le taki, ki smo ga resnično spoštovali!” reče Pepca, ko stopava po belem snegu v breg po poti, kjer sva hodili ob prvem srečanju. Potoček je zamrznjen, da se izpod ledu komaj razloči žuborenje vode.

Pred Apačnikovo hišo stojе avtomobili. Iz avtobusa se vsujejo bogoslovci iz Ljubljane in naju obkolijo, ko stopava v hrib mimo mlina, kjer visi navzdol leden slap in po njem na tenko polzi voda. Sneg je trd in stopinja dobro prime. Ravno prav se gremo s hojo.

S Pepco se tiho posloviva ob mrtvaškem odru. Velik šopek zelenega rožmarina leži ob Meškovih nogah, na steni visi venec — poslali so ga slovenski književniki. Meško ni maral vencev — kam bi jih v to tesnobo le dali?

Maša, ganljiva pridiga, petje bogoslovcev in selskih pevcev — vse se mi zdi kakor sanje. Pogrešam gospoda Meška, ki so počasi ob palici prihajali iz zakristije v cerkev, prižigali sveče na oltarju in izgovarjali mašne molitve, kakor bi šumljal studenec prek skale. Po z drobcenimi pisanimi rožicami pretkanem, že natrganem mašnem plašču se sprehajajo mravlje, ki lezejo v roju izpod lesenih oltarnih stopnic. Mašnik pa jih ne vidi, ker zbrano mašuje — le jaz jih spremljam z očmi in ko padajo cvetni lističi od maka v vazah na oltar, se mi zdi, da stojim na gori blagrov in poslušam zveličavne besede: Blagor vam, blagor vam! ...

Da, tako je bilo v letošnjem poletju, ko sem bila na Poštarskem domu in sem šla večkrat dol k Sv. Roku. Takrat sva se z Meškom marsikaj pomenila. Zdaj pa sem prišla na Meškov pogreb ...

“Zato sem pa šel! ...” je rekel nekoč. Danes

se ni mogel umakniti ljudem, čeprav je odšel za vedno.

“K Tebi želim, moj Bog! ...” pojo pevci.

Zunaj nas sprejme prava planinska vihra. Sneg nese po zraku. Če bi zašel človek sam v takle vrtinec, bi ga kar zavilo v belo odejo.

Lipa ječi v vetru. Suhe veje se drobijo in dračje frči po tleh.

Pogrebno petje se izgublja v hrumenju vetra. Naj vedo meščani, kakšen junak mora biti takle preprost selski župnik! Bolj jasno in odločno kot govorniki pripoveduje sila narave o delu in o naporih duhovnika, ki je bil vrhu tega še pesnik in pisatelj. Kdor more razumeti, naj razume!

*

S Pepco se spuščava navzdol. Dohitijo in prehitijo naju dekleta iz slovenjgraške šole. Ne govoriva, ker nese veter snežinke naravnost v obraz. Kako neboljen bi bil samotni popotnik v takem metežu!

Za celo procesijo nas je in nas ni strah. Kolikokrat je Meško sam hodil po tej poti med strmim skalovjem, mimo pošastno šumečih dreves ob nevihti in v snežnem metežu. Kot samotna popotnica Anka iz njegove povesti si je moral dajati poguma, da ni kot ona ostal pod snegom.

Hitiva navzdol, hitiva, da bi ne čutili mraza, ki stanovitno objema otrdele ude. Ne vidiva nič drugega kot stopinje ljudi, ki hodijo pred nama. Ko prideva malo niže, metež ponehava in kar oddahneva si, ko se prikaže pod nama mesto. Skozi Stari trg se pomikava že počasi, saj zdaj sva v dolini, pri ljudeh, v mestu, na varnem ...

*

Ko sem se neko poletje vračala s Sel, je mlad fant sekal oreh, pod katerim sem takrat čakala Meška. Kar zbolelo me je.

Vprašala sem fanta: “Kaj se vam je zameril, da ga sekate?”

“Nič nima gori, nikoli nič ne rodi. Zato ga bom kar posekal”, je rekel fant.

Hitro sem stopila mimo, da bi ne videla, kako bo padel oreh, ki ni nikoli rodil. Žal mi je bilo za njim — v njegovi gosti senci sem se prvokrat srečala s Ksaverjem Meškom — na dan njegove biserne maše.

Svetu grozi lakota

Argentinska SVOBODNA SLOVENIJA je objavila ta članek, ki prinaša zanimive izsledke, obenem pa nas navdaja s strahom. Medtem ko imamo mi še vsega dovolj, so milijoni bratov in sester zapisani smrti, ker nimajo dovolj hrane. Kakor smo pred leti tolikokrat brali poročila, da mečejo žito v morje in s tem drže njegovo ceno, nas danes pretrese poročilo, da so zaloge sveta domala izpraznjene. In ko nam pošteni strokovnjaki dokazujejo, da svet more preživeti s pametnim gospodarstvom, novimi pridobitvami in razvojem ter pravilno razdelitvijo dobrin še mnogo več ljudi, kot pa jih ima danes — za vse to ni posluha, ne smisla in ne denarja. Milijarde pa gredo za oboroževanje, milijarde za mnogo nepotrebnega, vse kriči o "nujnosti" omejevanja rojstev in legaliziranja umorov nerojenih, obožujejo tehniko ter zanemarijajo obdelovanje zemlje . . .

Kam drvimo v svoji blaznosti? Ali ni čas, da se prav vsakdo zamisli in presodi svojo osebno nalogo v tem kaosu sveta? Ne zavisimo samo od ljudi na vrhu. Vsak posameznik je dolžan pravilno presoja položaj človeštva, saj je njegov — četudi skromni — delček. Obenem je dolžan ceniti kruh, ki ga tolikim manjka, ter od svojega obilja deliti drugim, pa četudi na drugem koncu sveta.

Od suše prizadetih obširnih predelov Afrike do velikih žitnih tržnic v Chicagu, pa od zaskrbljenih vladnih funkcionarjev v Washingtonu do skoro praznih žitnih skladišč v Indiji se ves svet nahaja pred enim največjih problemov moderne dobe: **pomanjkanje hrane, z milijonskimi žrtvami lakote.**

Že več let nazaj, zlasti pa v zadnjem času, vedno več strokovnjakov in organizacij opozarja, da se svet bliža hudi prehranbeni krizi. V prihodnjih dveh letih bo zaradi lakote prizadetih milijone ljudi ter bo treba podvzeti akcijo na svetovni ravni, da se prepreči najhujše in da ne bo svet prišel v položaj, ko bo pomanjkanje hrane postalo kronično.

Dasi je lakota vedno bila, zdaj na tem zdaj na onem delu sveta, pa strokovnjaki opozarjajo, da je sedaj zadeva bistveno drugačna iz treh razlogov:

1. Svetovno prebivalstvo narašča vedno hitreje, zlasti v revnih deželah, ki so najbolj podvržene lakoti. Lansko leto je svetovno prebivalstvo naraslo za 76 milijonov, doslej v enem letu največ v svoji zgodovini. Število ljudi se je od konca druge svetovne vojne podvojilo.

2. Dasi je sicer vzporedno naraščala poljedelska proizvodnja, je to mogla zaradi enakega naraščanja tehničnih pripomočkov. Toda sedaj grozi pomanjkanje gnojil in energije ter hitro naraščanje cen surovinam.

3. Zaloge žita, iz katerih so doslej mogli pomagati najbolj prizadetim delom sveta, so skoro pošle. Veliki ameriški žitni previški v prejšnjem desetletju so bili razdeljeni ali prodani. Medtem ko so zaloge žita leta 1961 bile enakovredne količini hrane, ki jo vse človeštvo porabi v 92 dneh, danes ne znašajo več kot za 26 dni.

Z arabsko petrolejsko krizo so se zmanjšale zaloge umetnih gnojil. Brez teh in primernih naravnih kli-

matskih razmer, ki so zlasti letos bile slabe na severni polobli, se je svetovno prehranbena kriza grozeče približala prej, kakor pa je bilo predvideno.

Zaradi pomanjkanja gnojil se je močno zmanjšala žitna žetev v Indiji, ki je itak leto za letom odvisna od zunanjih dobav. Letošnjo jesen grozi Indiji silovita lakota, če ne bo pomoč pravočasno prišla od zunaj. Računajo, da bo v prihodnjih 12 mesecih v Indiji pomrlo od lakote verjetno do 50 milijonov ljudi.

Po podatkih, ki jih je zbrala Prehranbena organizacija ZN, je danes nad 10 milijonov otrok pod 5 let kronično in močno podhranjenih, nad 90 milijonov pa tudi nima nikdar dovolj hrane. Vsi ti so, tudi če preživijo, močno podvrženi kužnim boleznim. Nad polovico smrtnih slučajev v revnih deželah je v vrstah izpod 5 let starih otrok ter je do 75 odstotkov teh smrti kriva podhranjenost. Dasi je pomanjkanje proteina eden glavnih problemov v teh deželah, pa mnogi pozabljajo, da ogromno število ljudi trpi tudi na pomanjkanju škroba, ki je močan kalorični faktor.

Področja, kjer je podhranjenost ljudi kronična, so raztresena širom našega planeta. Največji problem pa imajo brez dvoma Indija, Pakistan in Bangladeš s svojimi 700 milijoni ljudi. Druga taka velika področja se raztezajo ob južnem robu afriške Sahare, po severovzhodnem Brazilu, med andskimi Indijanci, v Mehiki in v revnih deželah Srednje Amerike.

Doslej so bile samo ZDA, ki so s svojimi poljedelskimi previški preprečevale na teh področjih še hujšo lakoto, večinoma z zastojnimi pošiljkami žitaric. Iz tkim. socialističnih držav z ZSSR na čelu, kjer vlada državni kapitalizem v najskerajši obliki, ni bilo pomoči. Nasprotno, ZSSR in njeni sateliti, med njima tudi Jugoslavija, iz leta v leto uvažajo žito iz "kapitalističnih" ZDA za svoje podhranjeno prebivalstvo.

V Afriko spet pogledjmo!

K SLIKI: Obisk p. Hugona je plemenu Tamberma izpolnil tudi željo po stalni vodi. Le pogledjte jih, kako so pridni pri kopanju vodnjaka!

DA NAŠA DVA misijonarja, sydneyški posinovljenec p. Evgen ter melbournski posinovljenec p. Hugo, delujeta v Togu med afriškim plemenom Lamba, je bralcem že znano. Saj smo že marsikaj napisali o tem. Imata pa oba misijonarja od časa do časa tudi stike s sosednjim plemenom Tamberma. Iz misijonarjevih pisem naj še o teh ljudeh objavimo nekaj zanimivosti.

TAMBERMA so odlični poljedelci. Zemljo obdelujejo v zelo težkih pogojih (suša!) in s primitivnim orodjem, zato polja vzdržujejo z velikim trudom. Toda za njih je vprašanje kar najboljšega obdelovanja zemlje obenem vprašanje življenja. Mil (rastlina podobna sirku), zemeljski lešniki (kikiriki) in jam (rastlina z užitno korenino) so edini viri hrane, na katere lahko računajo. Zato je lahko razumeti, da ljubosumno čuvajo tisti del pridelka, ki so ga namenili za prihodnjo setev.

Če to vemo, bomo znali ceniti čisto evangelijsko načelo enega njihovih pragoovorov, ki pravi: "Tujec, ki je prišel k tebi, ne sme vedeti, da je jed, ki mu jo nudiš, od tistega zrnja, ki si ga spravil za setev!" To pomeni: Ko ob času največje potrebe pride k tebi tujec, torej človek iz tuje vasi, mu ne smeš odreči gostoljubja. Čeprav sam nimaš kaj jesti, mu pripravi kašo iz tistega prosa, ki ga čuvaš za seme. Toda to dejanje gostoljubnosti moraš narediti tako obzirno, da gost ne bo opazil žrtve, ki si jo zanj naredil...

Tamberma so tudi odlični lovci. Lovijo z loki in puščicami, od katerih se nikdar ne ločijo. Otroci se vadijo streljati z lokom že v najnežnejši mladosti. Prav zabavno je gledati čisto majhne dečke, kako spretno ravnaajo z majhnimi loki, ki so jih prav zanje naredili njihovi očetje.

Kot mnogi afriški domačini se tetovirajo tudi

člani rodu Tamberma. Je pa to čisto drugačen način tetoviranja, kot ga poznamo v Evropi. Evropsko tetoviranje pozna samo neizbrisno črnilo, ki prodre v kožo z iglo. Tu pa pomeni tetoviranje fine zareze, ki si jih naredijo po telesu in obrazu. Brazgotine, ki ostanejo po teh zarezah v obliki ravnih ali krivih črt, služijo lahko tudi kot znamenje pripadnosti določenemu plemenu, a navadno so le okrasek. Zareze so izredno natančno delo in človek bi mislil, da uporabljajo zanje ostro britev. Seveda ni govora o ostru britvi — tudi pri tem imajo le svoje primitivno rezilo. Delo opravljajo posebni specialisti na dečkih v starosti od štirih do petih let. Zarezovanje črt traja navadno več kot eno uro. Otroku seveda joka od strahu in bolečin, a matere mu drže glavo trdno med svojimi kolena, da se ne more premakniti. Ta boleč in krut način krašenja počasi izginja, kakor pač v posamezne vasi prodira kultura.

Drugi običaj, ki ga je vredno omeniti pri rodu Tamberma, so dvoboji z bičem. Po točno določenem vrstnem redu se pomerijo med seboj vsi moški v vasi. Ta dvoboj je prilika, da vsakdo pokaže svoj pogum in svojo spretnost. Glavo si okraši s peresi, v eni roki ima svoj lok z majhnim ščitom, v drugi pa vihti bič, ki je narejen iz govejih živcev. Na znamenje se borba začne. Bojevnika izzivata drug drugega in vsak skuša zadeti svojega nasprotnika z močnimi udarci biča, ta pa jih prestreza s svojim lokom.

Borba seveda ni čisto nedolžna in brez nevarnosti. Nerodnež, ki se ne zna braniti, bo na telesu še dolgo nosil pekoče spomine nasprotnikovega biča. Vendar igrajo pošteno. Oni, ki je enkrat ali dvakrat dobro zadel nasprotnika, odneha z udarci in da njemu priliko, da se poskuša maščevati, sam pa se udarcem umika. Povedati je tudi treba, da pri igri ni nobene

hudobije ali sovraštva. Tisti, ki jih je bič zadel, se potrudijo in s smehom skrivajo svoje bolečine.

Vera rodu Tamberma je predvsem češčenje prednikov. Menijo, da si je treba pridobiti prijaznost njihovih duhov. Pred vsako kočjo, v kateri bivajo, so postavljeni pol metra do meter visoki spomeniki iz zbite zemlje. Po veri plemena v vsakem teh znamenj prebiva duh kakega prednika. Od časa do časa izlijejo po njem malo prosenega piva, da bi duhu naredili veselje. Ali pa mu darujejo piščanca, čigar kri izlijejo po spomeniku. Ljudje res žive skupaj s svojimi umrlimi predniki. Ničesar ne počno,

da bi se prej ne posvetovali z njimi. Verujejo tudi, da se duhovi prednikov vračajo na zemljo v telesu kakega novorojenega otroka, ali pa v podobi kake živali.

Razumljivo mora misijonar, ki tem ljudem oznanjuje evangelij, zelo skrbno paziti, da bi kakor koli ne žalil njihove vere. Še manj seveda, da bi proti njej nastopal s silo. To bi veselemu oznanilu bolj škodovalo kot pa koristilo. Treba je milosti božje in časa, da razumejo pravo razlago posmrtnega življenja in jo sprejmejo kot resnico.

Moje srečanje z gen. Maistrom

OB ČITANJU članka avgustovih MISLI — OB STOLETNICI — me je spomin ponesel daleč nazaj. Moje srečanje z generalom Maistrom mi je vstalo pred očmi. Bil je tako lep prizor v mojem življenju, da ga po petinpetdesetih letih še nisem pozabila.

Bilo je leta 1919 v oktobru, dogodilo pa se je v idiličnih Borovljah. Mestece, ki leži med Dravo in Ljubeljem v prekrasni Rožni dolini na Koroškem, se je v nemškem jeziku imenovalo Ferlach in ima tako uredno ime žal tudi danes. V času mojega srečanja z generalom je ponosno nosilo slovensko ime.

V Borovljah je imel general Maister del svoje posadke in del oficirskega štaba, dočim je imel sam svoj glavni štab takrat v Velikovcu (nemško ime kraja je Völkermarkt). Ker je bila za nas pred nesrečnim plebiscitom leta 1920 to cona A, so Nemci javne urade povečini zapustili in se umaknili proti Celovcu. Slovenija je izpraznjena mesta izpolnila s svojim uradništvom. Tako sem bila tudi jaz premeščena iz svoje rodne gorenjske vasi v to prijazno mestoce, znano po svojih puškarskih delavnicah.

V mesecu oktobru, ko je čas obiranja grozdja, je nekdo priredil v Hotelu Justu domačo veselico — vinsko trgatve. Neki zakonski par je na to zabavo povabil tudi mene. Povabljen pa je bil tudi general Maister, ki je prav tiste dni nadzoroval svojo boro-veljsko edinico.

Vsi smo visokega gosta napeto pričakovali. Godba

na pihala je bila pripravljena, da mu v pozdrav prva zaigra koračnico. Po kratkem čakanju se je prikazal med vrati general Maister v svoji najlepši moški dobi, visoke in vitke rasti, lep mož prijaznega obraza, ki pa ni skrival odločne narave. Po končani koračnici mu je v pozdrav zapel še celotni častniški zbor našo turobno in v srce segajočo pesem: Buči morje adrijansko...

Po raznih plesih in odmorih je prišel na vrsto tudi valček z objavo, da dame volijo. Polno je bilo ugibanja, katera izmed nas bo poskusila srečo in prosila za ples generala Maistra. Končno je pristopila mlada zajetna Korošica v noši Miklove Zale. Bo general z njo zaplesal? Vsi smo čakali, kaj bo napravil. General Maister ji je vljudno prožil roko, istočasno pa ji dejal: "Draga gospodična, vodil vas bom že, toda plesal ne bom..." Aplavza prisotnih ni hotelo biti konca.

Kmalu zatem nas je general Maister zapustil. Pred seboj je imel še dolgo pot do Velikovca, skrbi in dolžnosti pa gotovo tudi mnogo. Zopet so mu zapeli v slovo, žal pa se imena pesmi ne spominjam več.

Čez dva meseca sem na lastno prošnjo zapustila Borovlje in Koroško, na katero mi je ostal za vselej lep spomin, pomešan z grenko žalostjo ob mislih na naše koroške brate in sestre.

MINKA PERŠIČEVA

Izpod Triglava

OB STOLETNICI ROJSTVA Ksaverja Meška sem slučajno našel, kaj je ob njegovi petdesetletnici (1924.) o njem med drugim pisal pisatelj Narte Velikonja. V svojih spominih nanj pravi takole: "... Ne vem več, ali sem bil v tretji ali četrti gimnaziji, ko so igrali v Gorici Meškovo dramo MATI. Dijaki smo stali v Trgovskem domu natrpni drug ob drugim in goreli od silne poezije, ki je šla preko dvorane. Mladim očem se je odpiralo nekaj tako silnega pred dušo, da smo drugi dan zbrali denar, ki smo ga imeli za žemlje, ter brzojavili Mešku na Zilo. Kaj je bilo v brzojavi, ne vem več, toda tudi če smo brzojavili še tako neumnost: srce in duša, priznanje in razumevanje je bilo v brzojavki. — Mrzla polivka na brzojavko ni izostala. Meško, kakor je bil sicer obziren, nas je naprosil v pismu, naj drugič ne brzojavimo, ker se pri vsaki brzojavki boji, da mu naznanja smrt v sorodstvu ..."

Današnja srednješolska mladina gleda kriminalke in se naslaja ob prizorih seksa. Meškova drama MATI bi bila zanje "limonada", ki ni vredna ogleda, kaj šele, da bi si pritrgali malico za brzojav pesniku ... Nič čudnega, da izgublja pri tem iz srca vse lepo in plemenito, da nima nobenih idealov, za katere se izplača živeti in kaj žrtvovati.

PREKMURSKÉ ŠTORKLJE smo že v prejšnji številki omenili. Prve dni septembra so se poslovile od svojih gnezd. Nastopile so deset tisoč kilometrov dolgo pot v Južno Afriko, kjer bodo ostale med zimskimi meseci. Pri odhodu so ornitološki organi

ugotovili, da je bilo le več mladičev kot so mislili. Računajo, da je bilo v jati okrog 300 mladih štokelj, ki so se letos prvič podale iz našega sveta ob Muri na dolgo pot preko Balkana in Bližnjega Vzhoda proti jugu.

O POTRESU na Kozjanskem v juniju smo poročali. Zdaj so prišle na dan razne zgodbe o "popisovalcih škode" na poškodovanih poslopjih. Kot poročajo domači časopisi, so ti "temeljito izkoristili stisko in nepoučenost Kozjancev": za smešen denar so kupovali ali pa od njih celo sprejemali kot darila starinske ure, slike in kipe, panjske končnice in podobno etnografsko blago.

Res žalostno dejstvo, da človek človeku tako hitro postane volk. Kaj ni bila naravna nesreča že dovolj velika? Pa, znajo brezvestneži prav to izrabiti v svojo korist na škodo bližnjemu. Pa še na tako pretkan način, ki je te "kupčije" prikazal na zunaj kot dela dobrote. Tako se je potresni škodi pridružila še ta. Njene številke v denarju ne bodo nikoli znane, prinesla pa je mnogim razočaranje nad človekovo dobroto.

PRVO CERKEV PO VOJNI je kočno dobila Ljubljana, sad dolgoletnega prizadevanja. Saj beremo v DRUŽINI, da je že pred dvanajstimi leti prišlo do "prvih plašnih želja", katerim so prišla na vrsto "leta negotovosti in najrazličnejših prizadevanj, da bi načrt ne padel v vodo". Hvala Bogu, da ni. Cerkev Matere božje Marije stoji v Kosezah in je bila slovesno posvečena na letošnji Marijin praznik 8. septembra. Načrte zanjo je pripravil arhitekt Anton Bitenc. Sveetišče naj bi postalo romarska cerkev slovenske metropole, kakor je v govoru ob otvoritvi poudaril nadškof in metropolit dr. Jože Pogačnik.

Ljubljana se širi na vse strani. Kar lepo število novih župnijskih cerkva bi potrebovali, da bi zadostili vsem novim potrebam vernikov. Vemo, da oblasti zidanju cerkva žal niso naklonjene in je ob vsaki prošnji takoj sto ovir. No, vsaj Koseze so imele srečo, da so bila prizadevanja končno le kronana z uspehom.

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31
00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

SVETIŠČE MARIJE POMOČNICE na drugem koncu Ljubljane, na Rakovniku, pa je isti dan (8. septembra) proslavljalo svoj zlati jubilej. Petdeset let je že preteklo, kar je ta romarska cerkev odprla svoja vrata slovenskim vernikom. Na slovesnosti jubileja so se spomnili tudi prvega slovenskega marijanskega kongresa leta 1924, ki je dal Mariji naslov **Kraljica slovenskega naroda**.

Rakovniško cerkev so pozidali salezijanci, ki so imeli poleg nje tudi svoje ogromne zavode. Zavodska stavba je bila prva železobetonska stavba v Ljubljani. Žal zavodi ne služijo več svojemu vzgojevalnemu in karitativnemu namenu, saj jih je povojna oblast cerkvi odvzela.

TUDI DOMA hoče Cerkev vzgojiti število laikov, ki naj pomagajo duhovnikom pri njihovem delu. Saj duhovnikov primanjkuje in marsikje laik zaradi okoliščin tudi lažje izvrši delo kot poklicni duhovnik. Letos je končala v Ljubljani triletni tečaj temeljitega katehetskega študija skupina katehistinj. Ne le, da jim je študij pomagal do osebne poglobitve, v veliko pomoč bodo lahko dušnim pastirjem pri pouku verouka in vodstvu raznih verskih skupin.

Včasih smo o katehistih ali katehistinjah brali samo v poročilih iz misijonskih dežel. Danes je ves razkristjanjeni svet misijonsko polje, kjer idealni laiki najdejo lahko lepo delavno področje. Prav za prav je vsak kristjan po svoje odgovoren in dolžan vsaj s svojim zgledom svetiti tudi drugim.

KONJSKE DIRKE v Sloveniji obhajajo stoletnico, začeli pa so jih eno leto za cesarskim Dunajem kmetje iz ljutomerskega okoliša. Prve tekme so bile z dvajsetimi konji na cesti od Ljutomera proti Kr-

ževcem. Postale so tradicija, ki je pripomogla, da so Ljutomerčani dosegli odlična mesta tudi po mednarodnih tekmovanjih. Obenem so te tekme doprinesle svoje, da so se mnogi v tem okolišu posvetili vzreji in dresuri konj, kar je tudi za gospodarstvo znaten vir dohodkov.

BLEJSKO JEZERO je res krasota in Sloveniji v ponos, povzroča pa odgovornim dosti skrbi za ohranitev. Že pred leti so našli, da je bila v globinskih plasteh blejska vođa zastrupljena, ker ni imela dovolj kisika. Nevarnost je pretila, da se popolnoma usmrači in da v jezeru preneha vse življenje. Pred nekako desetimi leti so pričeli v jezero dovajati svežo vodo iz Radovne in ribiči so že v nekaj letih zabeležili porast števila rib. V teku so dela ureditve kanalizacije, čistilnih naprav, zbiralnikov in črpalnega sistema. Začeli so očiščevati tudi površinske plasti vode raznih odpadkov in globinskih usedlin.

Tako bo Blejsko jezero menda le ostalo "kinč nebeški", kakor o njem poje pesem...

DR. JANEZ JENKO, naš primorski škof, letos obhaja desetletnico svoje škofovske službe. V škofa je bil posvečen 6. septembra 1964 v Marijini romarski cerkvi Log pri Vipavi. Zato so se letos 8. septembra številni verniki zbrali na tej božji poti in se zgrnili okrog svojega škofa. Poročila pravijo, da prostorna cerkev ni mogla vseh sprejeti, toliko je bilo romarjev iz vseh koncev Primorske. Okrog petdeset duhovnikov je somaševalo s svojim nadpastirjem.

Škofa Jenka tudi mi poznamo, saj je bil že med nami v Avstraliji. Ravno zdaj v oktobru mineva šest let, kar je blagoslovil našo cerkev v Melbournu.

Marijina božja pot: LOG PRI VIPAVI

P. BAZILIJ SPET TIPKA

4. oktobra 1974

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● MATICA POKOJNIH kar noče brez novih imen. Na petek 30. avgusta smo morali vanjo zapisati: **MARIJA URŠIČ** r. Petrič, ki je lepo pripravljena na odhod v večnost končala svoje zemsko potovanje v bolnišnici v Footscrayu. Zlasti med našimi starejšimi naseljenci je bila dobro znana. Pokojnica je bila rojena dne 12. junija 1898 v Dutovljah, kjer se je tudi poročila. Mož Ivan ji je padel v zadnji vojni, ona pa se je s sinovoma Mirkom in Ivanom po vojni odpravila preko meje v Italijo. Leto 1949 je iz taborišča Bagnoli pri Neaplju emigrirala v Avstralijo, kamor jih je prinesla ladja "Fairsea". Nastanili so se v Footscrayu, kjer je živela pri sinu Ivanu. Bila je dolgo rahlega zdravja, končno jo je bolezen zlomila. Pogrebna maša je bila v torek 3. septembra v cerkvi sv. Janeza, West Footscray, kamor je redno hodila k božji službi. Pokopali so jo na keilorskem pokopališču. — Sinovoma in ostalim sorodnikom naše sožalje, blagi pokojnici pa večno plačilo za zvesto službo Bogu!

V geelongški bolnišnici je mirno umrl **VIKTOR MOČNIK**, ki je bil, v kolikor sem mogel zvedeti, slovenskih staršev, rojen v Zagrebu 24. decembra 1910. Oče mu je umrl v nesreči pri delu, ko je imel komaj pet let. Viktor je bil po poklicu avtomehaničar. V Avstriji se je poročil z vdovo Marijo Ambrožič, v Avstralijo pa sta dospela na ladji "Begonia" leta 1957. Živela sta v Norlane. Pred kakimi osmimi leti je Viktor padel pri delu in ostal invalid s paralizirano desno stranjo. Bolezen je počasi napredovala in ga zelo mučila. Tudi spomin ga je zapuščal. Bog ga je rešil trpljenja dne 9. avgusta. Pogrebna maša je bila 13. avgusta v cerkvi sv. Družine, Bell Park, pokopan pa je bil na pokopališču v East Geelong. Soprogi in sorodnikom v domovini naše sožalje, pokojnika pa priporočam v spomin pred Gospodom.

● Zahvaliti se moram Juriju Ferligoju in Stanku Mamiloviču, ki sta na soboto 31. avgusta napravila za naš verski center lepo delo: cementirala sta prehod za razredom, ki je že dolgo čakal pridne roke. Tudi del cementnih tal pri votlini sta se usmilila in sem jima za potrebno delo res iz srca hvaležen. Z nekaj mizarskimi deli v hiši pa nam je ustregel Arnežev Franček. Zlasti so bila potrebna vrata med prostorom z biljardom in sobo namiznega tenisa, ki nam ob nedeljah služi tudi za drugi šolski razred. Prisrčna zahvala!

● Slovensko poroko morem tokrat omeniti eno: 7. septembra sta si pred našim oltarjem obljubila večno zvestobo **Vincenc Lavrič** in **Štefica Bistrovich**. Ženin je bil rojen v Šegovi vasi, župnija Loški potok, nevesta pa je hrvaškega rodu, doma iz Kuzminca, župnija Mihovljan. Naše čestitke!

Pač pa sem zvedel za poroko dne 3. avgusta v cerkvi sv. Antona, Lara pri Geelongu: **Vinko Pegan** in **Vera van der Berg** sta si podala roke. Peganovi so prišli med nas iz Argentine, nevesto pa že ime izdaja, da je holandskega rodu. Z zakasnitvijo tudi temu paru čestitke!

● Na nedeljo 8. septembra sta krščevala **Jože Žugič** in **Marija** r. Mrak iz East Kew: sinka bodo klicali za **Jožefa Ivana**. — Krstna voda je 16. septembra oblila **Angelo**, novo članico družine **Dimitrija Strathopoulou** in **Ane** r. Mukavec, Doncaster. — 22. septembra je bil krst **Tanje**, ki je razveselila družino **Milenka Radešiča** in **Kristine** r. Kumparič, Mulgrave. — **Drago Novak** in **Vincenzina** r. Nesci sta dobila **Davidu Ivana**. H krstu sta ga prinesla iz St. Albansa dne 28. septembra. — Hčerka je razveselila družino **Franca Brenciča** in **Antonije** r. Koser, Abbotsford. Krstili smo jo 29. septembra in jo bodo klicali za **Helenco**. — Naše čestitke vsem!

● Letošnja proslava **OČETOVSKEGA DNE** na prvo septembrsko nedeljo (1. sept.) je napolnila našo cerkveno dvorano do zadnjega kotička. Prvi del sporeda je bil nastop naše Slomškove šole s pevskimi, baletnimi in glasbenimi točkami. Očarljiv je bil prizor Kresna noč, ki so ga izvedli otroci pod skrbnim vodstvom učiteljice Dragice Geltove. Nastopi so bili organizirani tako, da ni bilo mučnih in dolgih pavz, ki so pri otroških predstavah navadno neizogibne. Vodstvu šole in vsem gojencem čestitamo k uspehu letošnje proslave.

Drugi del pa je bila dvodejanska burka **ŠPELCA V LJUBLJANI**, ki so jo izvedle v užitek nam vsem članice Društva sv. Eme. Tako se že dolgo nismo nasmejali. Vse štiri igralke so bile posrečeno izbrane in zaslužijo naše priznanje. Več o igri lahko berete na drugem mestu. Tu naj sledi le še topla zahvala Društvu sv. Eme za ta prvi nastop na našem odru. In pa v imenu očetov in ostalih prisotnih seveda tudi za obilno zakusko, ki je sledila odrski predstavi. Prirediteljice so namenile prostovoljne pri-

MELBOURNŠKI ROJAKI!

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JEAN SLUGA!**

**48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078**

**Telefon:
49-4748
41-6391**

spevke pri vходу (\$186.33) za naš **FOND ZA DOM OSTARELIH**, kateremu je prinesel tudi srečolov tega dne vsoto \$42.67. Pristrčna hvala vsem!

Društvo sv. Eme je ob tej priliki prodajalo tudi slovenske plošče in družine so rade segale po njih. Zbirka je res lepa in vabljiva. Marsikateri oče je dobil letos ploščo v dar za svoj praznik, četudi je moral s smehom sam po denar v svoj žep... Vsekakor so plošče (in kasete) še na razpolago in članice z njimi rade postrežejo.

Letošnja tradicionalna obletnica **BARAGO-VEGA DOMA** (14. sept.) — srečanje bivših Baragovcev — ni privabila toliko družin kot običajno. Precej mladih parov pričakuje, ali pa so mamice komaj prišle iz bolnišnice. Nekatere so verjetno tudi zvale planine z dobro smuko. Vsekakor pa je bila udeležba vseeno lepa ter večer domač in prijeten. Postrežba je bila odlična (zahvala požrtvovalni s. Emi in članicam Društva sv. Eme!) domače melodije **BLEDA** prav tako, smeha pa tudi na pretek zlasti ob pihanju svečk na torti (dar naših sester, zunanja izdelava Anžinove Francke). Svečk je bilo letos že 14 in so zahtevale dosti sape. Zmagovalec je bil

^v “**SPELCA**” v Melbournu

NASLOV DVODEJANKE je sicer “**SPELCA V LJUBLJANI**”, a ker je prišla “**SPELCA**” k nam na melbournske odrske deske, bo tem vrsticam gornji naslov kar odgovarjal. Res smo imeli od lanske vprizoritve **SLEHERNIKA** pa do naše **SPELCE** kar malo predolg premor. Bil je sicer izpolnjen s koncerti gostov (Savski val in Minores) ter mladinskimi nastopi v okviru raznih proslav, do igre pa le ni prišlo. Ojunačiti so se morale članice Društva sv. Eme in reči moram, da so nas vse prijetno iznenadile.

Naša burka ni celovečerna igra, saj traja le nekako uro in četrt. Tekst so prinesle s seboj v Avstralijo naše sestre. Sklepal bi, da si je igro zamislila ena izmed sester iste kongregacije “za domačo uporabo”. V kolikor mi je znano, je bila verjetno tudi vprizorjena doma le v ožjem družinskem krogu kot del zdrave rekreacije sestrsk skupnosti. Delno predelana

topot Jakšev Lojze. Kot običajno je bilo ta večer tudi nekaj avstralskih gostov, ki so bili med nami kaj sproščeni in veseli.

● V januarju bo naš verski center zopet organiziral **počitniško kolonijo na morju** za slovensko mladino. Letos so prišli samo fantje na vrsto, zdaj pa smo rezervirali tudi teden za dekleta. Frančiškanska hiša v Mt. Eliza je res na idiličnem mestu, tik nad obalo, ki ni nevarna in nudi odlično plavanje.

Teden za dekleta bo od ponedeljka 6. januarja do sobote 11. januarja, za fante pa od ponedeljka 13. januarja do sobote 18. januarja.

Starši, priglasite otroke čim prej, ker je število omejeno!

● Prva novembrska nedelja se bliža, z našim vsakoletnim tradicionalnim obiskom keilorskega pokopališča in romanjem v **Sunbury**. Na pokopališču bomo okrog poldne, procesija v Sunbury pa se bo pričela ob treh. **POSEBEJ VABIM VSE NARODNE NOŠE**. Kdor se želi poslužiti avtobusa, ki odide izpred cerkve po maši, naj se pravočasno prijavi!

● Večerno mašo bomo imeli v sredo 23. oktobra za pokojnega p. Bernarda (obletnica smrti); dalje na petek 1. novembra (zapovedan praznik **VSEH SVETIH**) in na soboto 2. novembra (Verne duše).

Obisk rojakov v Morwellu in okolici bo na nedeljo 27. oktobra z večerno mašo v cerkvi Srca Jezusovega. Povejte še drugim!

Takole
je izgledala
Anžinova
Francka
v vlogi
Spelce:
tudi usekniti
ob predpasnik
se je znala
na ves glas...

"Joj, umiram!
Sem že mrtva! . . ."
je rekla
"zastrupljena"
Mica . . .

igra pa je bila vredna priti na oder in pred širše občinstvo, četudi v gotovih prizorih zaradi razvlečnosti še vedno malo šepa. Da je burka vžgala in prinesla vsej dvorani obilico zdravega smeha in razvedrila, je pokazala v dobri meri njena prva prizoritev na našem odru. Seveda so za to poskrbele vse štiri nastopajoče osebe, ki so morale s svojim igranjem nadomestiti pomanjkljivost igrske zgradbe. Vse štiri so se res potrudile in vživele v svoje vloge.

Špelco je odlično zaigrala gospodična **Francka Anžinova**, med nami že znana igralka. Prikazala nam je Špelo, ki naj bi na priporočilo gospe Piskarjeve začela kot "mestna Liza" delati v ljubljanskem sanatoriju. A njen nenadni skok iz dežele v mestni svet je zanjo prehud in ji prinese sto zapletljajev. **Dr. Lopnikova** se zamašni trudi uvesti nerodno Špelo v novo okolje. Vloga zdravnice z "zavreto krvjo" in dobrim srcem je zaradi naglih sprememb v obnašanju zahtevna, pa jo je pohvalno obvladala gospa **Lucija Srnečeva**. Tudi **bolničarki Tončki** — predstavljala jo je gospa **Rozika Lončarjeva** kot res dobra izbira — se ob Špeli marsikaj ne posreči, posreči pa se ji končno pošteno potegniti njo in sestro Mico z "zastrupljeno" klobaso. Gospa **Antonija Sankovičeva** je bila prvič na odru, a v vlogi Mice ne bi mogla biti bolj posrečena. Po sestro Špelco pride, ki ji je Ljubljane kar hitro preko glave: potoži se ji po Lačni vasi ter flikanju čevljev. Tako se zgodba srečno konča za vse, dr. Lopnikova pa je rešena "daru gospe

Piskarjeve". Preprosta zadeva, ki pa se od začetka do konca razvija iz nespornega v nespornem, iz zapleta v zaplet. Zdravega smeha je na pretek in se ga ne moreš ubraniti. Pa saj v tem je smisel burke. Vsakdanje življenje je resno in polno skrbi — potrebnih in nepotrebnih. Dobro urica takegale sončnega razvedrila je vredna več kot sto aspirinov in ne vem kakšnih zdravil še . . .

Kostumi so bili posrečeni, odrska oprema preprosta a dovolj učinkovita, nastopajoče osebe so naš prilično velik oder dobro obvladale.

Vsekakor: bili smo zadovoljni. Hvaležni smo vsem štirim igralkam (pa tudi šepetalki s. Silvestri) za prijetno urico oddiha. Posebej se zahvaljujemo Špelci — Anžinovi Francki, ki je z nastopom omogočila, da predstava ni odpadla: kljub temu, da je dva dni prej dobila iz domovine žalostno vest o nenadni smrti sestre Minke, se je potrudila in vživela v vlogo. Gotovo ni bilo lahko in vsakdo bi tega ne zmoget. Ko je vso dvorano spravljala v smeh, si lahko mislimo, kako ji je bilo pri srcu. Prepričan sem, da zna vsakdo izmed nas ceniti to njeno žrtev za skupnost.

Menda lahko v imenu vseh, ki so se igre udeležili, rečem za konec: Le še več takega na naše odrske deske! In večkrat!

Na željo mnogih bo Društvo sv. Eme "Špelco" ponovilo v soboto 26. oktobra zvečer ob pol osmih. "Špelca" bo ponovno prinesla vsem zvrhano mero smeha.

A. V.

DRUŠTVO SV. EME vabi melbournske rojake
v Baragovo dvorano pod cerkvijo

na **DOMAČI SEJEM**

20. oktobra po deseti maši

Za vsakega nekaj pri nakupu in srečolovu!

Krasna ročna dela! Plošče! Prigrizek!

na **DRUŽINSKI VEČER**

26. oktobra ob pol osmih

Ponovitev burke **ŠPELCA V LJUBLJANI**

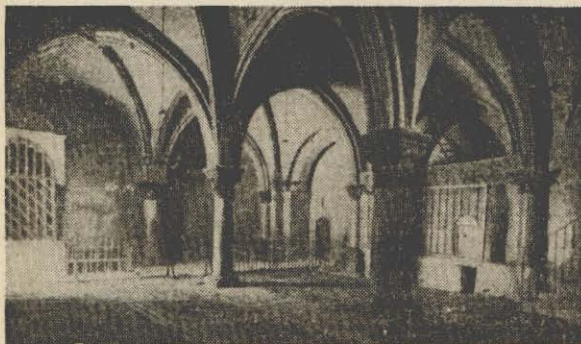
Tombola, zakuska in še zavrteli se bomo.

Vstopninski dar za odrasle: 1 dolar

JERUZALEM je mesto, v katerega so bile in so še vedno osredotočene misli vsakega Juda: tistih v Palestini, pa tudi ostalih, raztepenih po širnem svetu. Sveto mesto starodavnih začetkov, ki ima za seboj tisočletja zgodovinskega razvoja in verskega ter narodnega pomena. Mesto romarjev: v stari zavezi obiskovalcev templja, po razdejanju Jeruzalema pa "zida joka", kjer so Judje izražali svojo žalost nad ruševinami svojega svetega kraja in nad izgubo božjega blagoslova izvoljenemu ljudstvu. Pa tudi sveto mesto krščanskih romarjev, ki že skoraj dve tisočletji obiskujejo kraje, posvečene s Kristusovimi stopinjami.

Danes je Jeruzalem seveda mnogo večji kot ob času božjega obiskanja. Mnogo znamenitih krajev, ki so bili takrat izven mestnega obzidja, je danes del mesta. Razširjeno mesto se danes deli v **STARI JERUZALEM**, ki obsega judovsko prestolico Kristusovega časa z najbližjo okolico. Tu vsak korak kar diha starodavnost. **NOVI JERUZALEM** pa je moderno mesto s širokimi cestami in visokimi zgradbami, ki se ne razlikuje od velikih vzhodnih mest. Ta del je tudi po številu prebivalcev mnogo večji od starega. V njem živi okrog 150.000 ljudi, dočim ima staro mesto le okrog 70.000 prebivalcev.

Razumljivo ima mnogo več zgodovinskih znamenitosti za nas **STARI JERUZALEM**. Na ozemlju **NOVEGA JERUZALEMA** je samo gora Sion, ki se vzpenja med novim in starim delom mesta, Davidov grob, dvorana zadnje večerje in cerkev Marijine smrti. Meja med obema deloma je bila v letih po ustanovitvi države Izrael (1948) tako stroga, da je res samo ptica mogla zleteti preko. Saj je Izrael imel oblast le nad novim de-

Dvorana zadnje večerje

V času ob

lom, dočim je staro mesto pripadalo arabski Jordaniji. V šestdesetni vojni leta 1967 pa so Judje dobili oblast tudi nad starim delom Jeruzalema.

Do leta 1948 Judje niso mogli obiskati Siona, zato jim je zdaj Sion pravo narodno svetišče. V trumah prihajajo na grob kralja Davida, ki je osvobodil Jeruzalem in pozidal veličastni tempelj. V bližini je tudi spomenik padlih, kjer se Judje spominjajo stotisočev rojakov, ki so izgubili življenje kot žrtve antisemitizma.

Krščanskega romarja tu gotovo najbolj zanima **DVORANA ZADNJE VEČERJE**. Do nje se pride po dolgem stopnišču in ozkem hodniku. Prostor seveda ni več v prvotnem stilu: stebri podpirajo rebra gotskega stropa, ki ni iz Kristusovega časa. A dvorana te prevzame s čudovitim občutkom: Tu se je po Kristusu samem izvršila prva skrivnost svete maše in Kristus sam je apostolom prvič podelil sveto obhajilo. Tu jim je pokazal zgled z umivanjem nog, nakazal med apostoli izdajalca Juda Iškarijota, nato pa z njimi odšel na vrt Getsemani, kjer je bil izdan v roke sovražnikov. Tu so bili zbrani prestrašeni in neverni apostoli, ko jih je vradostil Kristus s svojim vstajenjem od mrtvih. Tu so z molitvijo čakali, da se bo izpolnila Njegova obljuba in tu je nanje v podobi gorečih jezikov prišel Sveti Duh. Po njegovem prihodu so okrepljeni zapuščali to dvorano, odšli v Jeruzalem in brez bojazni pričeli oznanjati božji nauk. Rojstni dan Cerkve . . .

Stoletja in stoletja je bila dvorana zadnje večerje v arabskih, torej muslimanskih rokah. Krščanskim romarjem je bilo milostno dovoljeno le pogledati v dvorano skozi skromno odprtnino. Judom je bil vsak pristop strogo zabranjen. Zdaj se je kolo zgodovine obrnilo: Arabcem je zabranjen vstop v dvorano, ki je v rokah Judov . . .

Judje kristjanom dovoljujejo obisk svetega kraja, ne smejo pa v dvorani opravljati kakršno koli pobožnost: javna molitev ali nabožna pesem sta prepovedani. A od več palestinskih romarjev sem že čul, da judovski čuvaj za "bakšiš" zapre obe oči: ko romarski skupini pove o strogi prepovedi, zapusti dvorano. Razumljivo se romarji bez njegovega nadzorstva takoj sproste v glasni mo-

skanja...

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

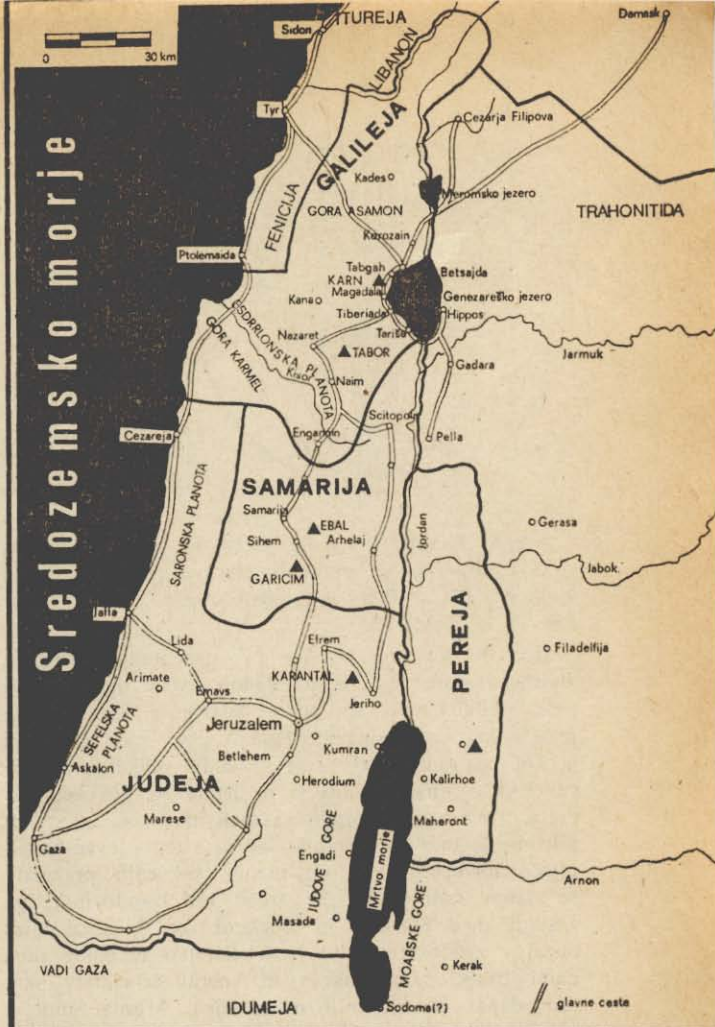
litvi ali branju odlomka svetega pisma o zadnji večerji. Čuvaj pač ne more odgovarjati za nekaj, kar ni sam videl ali slišal. Res orientalska zvitost, ki v žep navrže nekaj drobiža, romarjem pa ugodi v njihovem verskem občutju ob obisku svetih krajev . . .

V bližini dvorane zadnje večerje se dviga velika in krasna cerkev Marijine smrti. Njen zvonik po višini prekaša vse zvonike in kupole mesta. Zgrajena je iz belega jeruzalemskega kamna in okrašena s krasnimi mozaiki, na katerih je Marija prikazana po vzhodnem načinu. Ta kraj je bil po izročilu v času Gospodovega obiskanja last svetega apostola Janeza. Od sultana ga je dobil v dar nemški cesar Viljem II. Cerkev s samostanom so pozidali nemški katoličani in jo darovali beuronskim benediktincem, ki so tu ustanovili svojo novo opatijo.

Po petnajstih stopnicah se iz glavne cerkvene ladje pride v podzemsko cerkev — kraj Marijine smrti, ali "spanja v Gospodu", kot so kristjani njeno smrt imenovali skozi prva stoletja. V sredini je iz marmorja izdelan kip ležeče Matere božje. Okrog kipa je dvanajst marmornatih stebrov, ki predstavljajo dvanajst apostolov. Po starodavnem izročilu so bili apostoli priča Marijine smrti na domu sv. Janeza. Vemo iz svetopisemskega poročila, da je po Kristusovi smrti na križu apostol Janez vzel Marijo k sebi in zanjo skrbel. Na njegovem domu je končala tek zemškega življenja.

Na tem svetem kraju je že v prvi krščanski dobi stala velika in mogočna bazilika, ki se je skozi stoletja imenovala "Hagia Sion" — Sveti Sion. Dolgo dobo je bila priznana kot mati cerkva. Posvečena je bila spominu prihoda Svetega Duha nad apostole, ustanovi Evharistije in Marijinemu spanju. Zgodovinarji so mnenja, ki ga potrjujejo tudi razne arheološke najdbe, da je ta starodavna bazilika obsegala v svojem prostoru tudi zgoraj omenjeno dvorano zadnje večerje.

Sionski hrib je značilen po tem, da se je na

njem pričelo Kristusovo trpljenje. Po zadnji večerji na veliki četrtek je Kristus z apostoli odšel ob južnih zidovih mesta na Oljsko goro, kjer je bil blizu potoka Cedrona na kraju Getsemani ujet. Vojaki in hlapci so ga odvedli nazaj na Sion, kjer je bila palača velikih duhovnikov Ane in Kajfe. Tu je bil vprašan naravnost, če je Sin božji; in na vprašanje je tudi naravno st odgovoril: "Sem!" (Lk 22, 71). Dvorišče palače je bilo priča Petrovega padca, ko je prvak apostolov v strahu svojega Učenika trikrat zatajil, nato pa "šel ven in se bridko zjokal" (Lk 22, 62) v globokem kesanju. V davniini je v spomin na ta dogodek na kraju stala cerkvica. Čas jo je uničil, zdaj pa je zopet obnovljena in ponovno posvečena svetemu Petru.

Na gori Sion je star frančiškanski samostan zopet zaseden in ga romar more obiskati. Od leta 1948 pa do izraelskega zavzema starega mesta je bil v mejni "coni nikogar", zato s silo izpraznjen in zapuščen.

STANKO
OZIMIČ

NAŠA DOMOVINA je sicer v jeseni, pri nas v Avstraliji pa je pomlad. Narava se budi, novo življenje vstaja. Pomlad pomeni cvetje, veselje, ljubezen in — čebele.

Sicer te koristne živalice pri nas nimajo dolgega zimskega mirovanja, a pomladno cvetje jim le prinese obilno pašo in novo delavnost. Ko sem se pred nekaj dnevi slučajno ustavil pred našo slivo, ki je kot en sam šopek, sem se čudil velikemu številu čebel. Kar mrgolelo jih je in letale so od cveta do cveta. To me je spomnilo na **med** in **vosek**. In spomnilo me je tudi na slovansko — in s tem slovensko — pijačo **medico**, ki jo ob raznih cerkvenih praznikih še danes radi pijejo. Ni treba biti zgodovinar, pa zaslužiš med Slovenci in čebelami vez, ki sega daleč nazaj v zgodovino. Zato je čebelarstvo še danes med nami tradicionalna zadeva in vnetih čebelarjev nam tudi danes po Sloveniji ne manjka. Morda smo se pri čebelah učili marljivosti, ki je — kot pravijo — naša narodna krepost. Sicer so pa povsod izjeme: tudi med čebelami so leni troti...

Po vsem tem ni nič posebnega, da prav naš rojak velja v zgodovini za **prvega čebelarskega učitelja**. Ponosni pa smo lahko nanj, ki so ga lani — za 200 letnico njegove smrti — proslavljali tudi izven meja rodne domovine. **ANTONA JANŠA** so se spomnile na kratko tudi naše MISLI, pa ne bo nič napak, če kaj več vemo o njem.

Breznica pri Žirovnici na Gorenjskem je bila njegov rojstni kraj. Luč sveta je zagledal 20. maja 1734 kot prvi sin na mali kmetiji, ki je seveda imela tudi čebele. Do njih je kazal posebno zanimanje že zelo zgodaj.

Kot odličen risar se je mladi Anton leta 1766 vpisal na dunajsko Akademijo likovne umetnosti. A od čebel se kljub temu ni hotel ločiti: kar šestnajst panjev je vlekkel s seboj na cesarski Dunaj. Verjetno je računal, da se bo s prodajo voska in medu lahko vzdrževal. Kako je takrat, ko ni bilo vlakov, avtomobilov ali letal, s tovorom svojih panjev premagal dolgo, počasno in težavno pot, si težko predstavljamo.

Cesarica Marija Terezija je spomladi leta 1769 ustanovila posebno čebelarsko šolo. Iskala je primerne učitelje in hotela za to službo nekoga, ki res živi od čebelarstva. Našemu Antonu to ni bilo težko dokazati, saj je njegovih 16 panjev narastlo že na sto. Priglasil se je na razpisano mesto in po izvrstno opravljenem izpitu v maju 1770 postal prvi čebelarski učitelj. Cesarica mu je ob tej priliki s posebnim dekretom odmerila 600 goldinarjev letne plače za vse njegove žive dni.

Anton Janša je moral biti res odličen pedagog, priljubljen med svojimi učenci kakor tudi med kmečkim ljudstvom. Njegov način čebelarstva je bil spoštovan in se je iz dunajske okolice širil po vsem cesarstvu. V kratkem času je napisal tudi dve knjigi o čebelah in čebelarstvu, seveda v nemškem jeziku. Prva knjiga, **"Razprava o rojenju čebel"** je izšla na Dunaju leta 1771. Na poljuden način razlaga, na kaj treba paziti pri rojih, kako roje usajamo in kako jih je treba oskrbovati. Lepo opisuje, kako se čebele koristijo z medom in voskom, kakšen je njihov red in njihovo delo. "Čim bolj sem jih opazoval, tem bolj sem jih vzljubil, posebno pa spoštoval," je razkril svojo ljubezen do teh koristnih živalic. "Nobene čebele ne pokončam zaradi medu in voska, ampak jih hranim žive in zdrave, da mi nosijo drugo leto zopet voska in medu..."

Že v predgovoru svoje prve knjige je Janša obljubil prijateljem čebel, da bo iz svojih mnogoterih izkušenj izdal tudi drugo knjigo: **"Popolni nauk o čebelarstvu"**. Žal Janša tega svojega dela v tisku ni dočakal: umrl je 13. septembra 1773 na Dunaju za vročico, star komaj 39 let. Knjigo je izdal šele dve leti po smrti Janšev učenec, pomočnik in naslednik Jožef Münzberg. Knjiga zares vsebuje, kakor je Janša obljubil, zelo natančno razpravo o gojenju čebel. Delu je dodanih tudi mnogo Janševih risb: satovje z matico, čebelarske priprave in podobno. Knjiga nudi mere panjev, govori o vrsti lesa za panje in čebelnjake, tudi voza za prevažanje čebel na pašo Janša ni pozabil opisati, enako ne vrsto raznega čebelarskega orodja in posodja. Knjiga je

Tako
spominsko znamko
je ob 200-letnici
izdala Jugoslavija.
Za naslov članka
pa služi spominski žig
"Janševega leta".

bila hvaležno sprejeta in je doživela v kratkem času dve izdaji. Zadnja izdaja ima tudi kopijo Čebelarkega patenta, ki ga je izdala cesarica Marija Terezija 8. aprila 1775 in je utemeljen na predlogih Antona Janša.

Leta 1776 je Peter Pavel Glavar prevedel Janševo prvo knjigo v slovenščino. Žal se je njegov rokopis izgubil in nikoli ni doživel tiska. Tako je to Janševo delo doživelo svojo prvo slovensko izdajo šele 1906. Oskrbelo je jo Slovensko čebelarstvo društvo v Ljubljani.

Več sreče je imela Janševa druga knjiga: v njegov materinski jezik je bila prevedena že 19 let po čebelarjevi smrti. Prevod je bil delo štajerskega župnika in čebelarja Janeza Goličnika in je izšel leta 1792. Knjigo so tiskali v Celju in sicer v bohorici, v kateri se naslovna stran glasi: **Antona Janšaja, Cesariskiga Čebellarja: "Popolnoma Podvucenje za vse Čebellarje".**

TAKOLE SVA SE SREČAVALA

BILO JE proti koncu leta 1939 na Rocnem pod Šmarno goro, ljubkem gradičku, kjer so frančiškani razvili svojo tiskarno. Po vojni seveda služi drugemu namenu, menda je v rokah policije. Sonce je nežno božalo porumenelo listje hrastov čednega drevoreda. V tako lepem jesenskem času je v spremstvu p. Odila obiskal Rocno p. Bernard. Po vsej rezidenci je zašumelo: "Ameriški pater je prišel . . ." Saj takrat je bila Amerika za nas magična beseda — kot če bi danes kdo povedal, da je prispel maršovec iz vseirja . . .

Na Rocnem sta ta dva "Amerikanca" našla še tretjega v osebi predstojnika p. Hugona dr. Brena. Res šaljiva trojka, da je ves park odmeval od veselega smeha, verjetno ob obujanju ameriških spominov.

P. Bernard je prav mene izbral za ministranta. Spominjam se, da se je enkrat po maši grdo potožil čez rocenske komarje. "Naj cvilijo komarji kakor hočejo, meni zato ni treba", se je pošalil. Skupaj sva jih lovila na debelo.

Dolgo ni ostal na Rocnem, pa menda ne zaradi komarjev. Dolžnosti so ga klicale nazaj čez široko morje.

Potem prav do leta 1949 nisem slišal nič o "amerikanskem patru". Kot begunec sem se mislil izseliti v ZDA in sem se oglašil v uradu N.C.W.C. v Celovcu, da bi se prijavil. Pa mi je vodja pisarne, neki Amerikanec, dejal: "Vse številne garancije, ki nam jih je p. Ambrožič poslal, smo že porabili. Počakati boste morali na naslednjo pošiljko, saj ne bo dolgo . . ."

Ime Ambrožič me je spomnilo na Rocno in komarje. A bil sem nepočakan — prijavil sem se za drugo deželo . . .

Leta 1951 sem se izselil v Avstralijo. Delal sem, kamor so me poslali, da sem izvršil dveletno pogodbo. Za naše MISLI sem potem zvedel čisto slučajno —

Janša je bil med čebelarji res pravi duhovni velikan in znanstvenik. Poglobljaj se je v skrivnosti iz življenja čebel in njegova opazovanja, ki jih je pred toliko leti opisal, še danes drže. Z Janšo se je začela nova doba čebelarstva: prinesla je čebelarjem uspešnejše gojenje čebel, s tem pa tudi več medu in voska ter boljši gospodarski dobiček.

"Janševo leto", ki so ga ob lanskem 200-letnici proglasili slovenska in avstrijska čebelarstva združenja, je minilo. Spomin na tega našega velikega rojaka pa ne bo minil, saj je ime ANTON JANŠA za vedno zapisan v zgodovini. Tudi med nami, Slovenci po svetu, ne sme otemneti. Morda bi nam moral biti v gotovi meri še bliže: tudi Janša se ni zaprl v ozke meje domovine. S svojim znanjem je bogatil tujino, pa prav s tem v obilni meri toliko koristil tudi narodu, katerega ime je nosil.

na plaži. Seveda sem jih naročil in vesel sem jih bil. Preko njih sem zvedel za mašo v Melbourne in se potrudil tja. Po maši me je pokojni p. Rudolf pocukal čes: piši kaj za naš list. Pa sem iz naročnika postal tudi sotrudnik. In tako je šlo dalje.

Kmalu po novici, da je iz Amerike došel med nas p. Bernard, sem nepričakovano dobil izpod njegovega peresa dokaj obširno pismo. Takole nekako je dejal med drugim: ". . . Med šaro, katero sem prevzel z uredništvom MISLI, sem našel tudi precej tvojih pisem. Zanimalo me je, kdo je ta človek, pa so mi rekli, da iz tujih dreves čivka. Vseeno poskusimo, morda bova pa le dobro skupaj orala . . ." Pa sva, prav do njegove smrti.

Pisma so romala sem in tja. Nekaj člankov je bilo objavljenih, nekaj jih je v košu žalostno končalo. A uredniku kaj takega ni zameriti.

Kadar je p. Bernard prišel v Canberro, je spal pri nas. Vozil sem ga po mestu, ko je obiskoval rojake. Zadnjikrat je bil med nami ob priliki blagoslovitve Slovenskega doma. Res slovesno je opravil obred in vsak kot poškopil z blagoslovljeno vodo, nato pa rekel: "Upam, da sem vse zle duhove pregnal . . ."

Vsake kvatre enkrat sem zašel v Sydney. Obisk p. Bernarda bi za nič ne opustil. Srečanju v Paddingtonu je takoj sledilo vabilo: "Grega v moj kurnik! . . ." V tisti baraki me je posadil na kak zaboj in začel: "Imaš že to knjigo? In to, in to? . . ." Vse sem vzel, pa četudi "na kredo". Skoraj vedno me je povabil tudi na šah. Igral je dobro, kadil pa pri igri tudi kot Turek. Posebno če je zavozil v kočljiv položaj, je v miselni napetosti nehote kar drugo cigareto vtaknil v usta. Šahmat pa res ni bil rad!

V času njegove zlate maše sem bil v Newcastlu.

Tudi tam je "pogreval ta zvato", kot je dejal, jaz pa sem vso slovesnost posnel na trak. Ko je zvedel, se je delal hudega češ: kdo ti je dovolil? Ob drugi priliki pa je izrazil željo, da bi trak poslušal. Zaključil je: "No, saj sem boljše pel, kakor sem si mislil . . ."

Poslednjič sem bil pri njem 9. junija lani. Na Point Piperju sem ga našel na vrtu, že vsega upadlega in sključenega. Ko sva potem v sobi dobri dve uri govorila, me je presenetil s svojo svežino misli. Kot da bi ne bil že tako dolgo smrtno bolan. Kljub vidnim slabostim telesa je bil njegov duh oster kot vedno poprej in trezen v risanju smernic. Bile so to zame — njegove zadnje. Par mesecev kasneje, ob koncu oktobra,

se je p. Bernardu izteklo bogato življenje. Da, bil je možak, da malo takih. Novica me je potrla, kot bi mi umrl oče.

Na dan pogreba sem samega našel v cerkvi. Spokojno je ležal in tiho sva se poslovila. Ko smo ga kot prvega pokopali na novokupljenem slovenskem delu pokopališča, sem nehote pomislil: Vidiš, kot tolikokrat v življenju je še poslednjič — pionir . . .

Tako se je končala moja pot ob p. Bernardu. Ostalo je tisoč lepih spominov, ki jih tudi grob ne more uničiti. Ravno nasprotno: obuja jih znova in znova . . .

JOŽA MAČEK

Maksim
Gaspari:
Jesensko
opravilo

NAŠ BUČEK

NA NAŠEM dvorišču ima fantiček na verigi pritlikavega psička. Priklenjenega ima že odkar je kosmatinec shodil. Buček ga kliče.

Nekega dne sem odnesel psičku še tople, dišeče kurje kosti. Prav tedaj je deček odvezal ubogo živalico, da bi lahko tekala po dvorišču. Sneg je bil globok in mekah. Buček se je zapodil v skokih kot zajec. Zdaj je bil na zadnjih, zdaj na sprednjih nogah. Tekal je iz enega kota dvorišča v drugega, od enega vogala do drugega, z gobcem v snegu.

Pritekel je k meni, kuštravec, skakljal okrog mene. Povohal je kosti, pa spet tekal stran, do trebuha v snegu.

Ne maram za vaše kosti, dajte mi le prostost! . . .

ALEKSANDER SOLŽENICIN

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(14. POTLAČENA PAMET)

Čas je pa po svoje mineval in sonce je ostajalo nad hribom zmerom bolj pozno v večer. Bližalo se je pravo poletje. Začeli smo omenjati, da ima kmalu priti Tiče domov. Seveda bom tudi jaz imel svoje počitnice.

Neke nedelje po kosilu se je mama spet nenadoma spomnila: "Ti, zdaj bi pa menda ja že kaj pridige vedel?"

Kar takole na lepem! Nak, nič je ni bilo v moji glavi. Na kolena pa me ni mikalo zdrkniti. Tisto je bilo zdaj že nekje daleč. Poskusil sem drugače: "Od Boga in Marije so pridigali".

"Hm! Nekaj je že. Doslej še toliko nisi nikoli povedal. Vseeno se s tem ne boš izmazal. Toliko se lahko o vsaki pridigi reče".

"Za veliko noč sem si veliko zapomnil. Le zakaj me takrat niste vprašali?"

Mami je bilo novo, da sem si upal pred njo postaviti v bran. Sprva ni nič rekla. Menda se je na tistem spomnila, kako je bilo pri nas na veliko noč. Pričakoval sem, da bo dejala: Pa zdaj povej, če si si res kaj zapomnil! Že sem na tistem zbiral besede in v mislih očital stražnikom: Prismode, pa ste spali! . . .

Ali mamine misli so tekle po drugačnih kolesnicah.

"Samo izgovoril bi se rad, zato tako praviš".

"Prav zares, mama".

"Nič ne verjamem. Zakaj pa ravno na veliko noč? In če takrat, zakaj danes ne?"

Na to nisem vedel odgovora, čeprav sem ga čutil. Takrat je bil gospod kaplan kot katehet v šoli . . . Toda ker nisem nič odgovoril, se moja in mamina pamet kar nista mogli zblížati. Klečat me pa le ni poslala. Morda zato ne, ker sem vsaj to vedel, da je v pridigi zmerom nekaj od Boga in Marije . . .

Potem je prišel težko pričakovani Tiče. Vse naše hišne postave, ki so prišle v veljavo po veliki noči, so vklepile pod svojo oblast tudi njega. Vsaj kar se tiče pomenkov in izogibanja 'tujih' ljudi. Vse se mi je zdelo, da Tičeta mama ni držala v taki nevednosti glede dogodkov kot mene in druge otroke. Opazil sem, da sta se pogosto nekam zaupno pogovarjala, zelo po tistem. To bi še ne bilo tako nenavadno. Prav sumljivo je pa bilo, da Tiče ni pokazal prav nič radovednosti, če je kdaj na poti v cerkev ali iz cerkve padla iz kakšnih nepoklicanih ust opazka o Žirovčevih ali celo posebej o Luki. Iz svoje skušnje sem si mislil, da bi bil moral Tiče debelo pogledati in dobiti vsaj skušnjo za kako vprašanje. Pa ni nič takega pokazal. To mi je dalo misliti, da vse ve naravnost iz maminih ust. Napram meni se pa ni nikoli izdal. Že dobro, sem si mislil.

Pozabil sem povedati, da je zdaj ata prepustil mene in Luša za deseto mašo Tičetu.

KEW SLOVENE je edino slovensko nogometno moštvo v Avstraliji, vsaj registrirano kot član NOGOMETNE AMATERSKE LIGE. O njem smo že pisali v MISLIH, o njem poroča melbournski društveni VESTNIK. Čeden članek s sliko je svoj čas prinesel angleški tednik SOCCER WEEK, ki stalno objavlja rezultate tekem, enako tudi NOVOSTI. Moštvo se je začelo s tekmami med "patrovci" (fantje Baragovega doma) in "papovci" (fantje, ki so se zbirali v gostilni na križišču Kew). Pazniki parkov so imeli z njimi dosti posla, saj so igrali "na črno". Končno jih je v svoje okrilje sprejelo melbournsko Slovensko društvo in registriralo kot lastno športno sekcijo, ohranili pa so ime kraja svojega nenavadnega začetka. V takratnem predsedniku SDM Franku SAJOVICU so našli vnetega prijatelja in obenem trenerja, saj je Frank znana in priznana osebnost na nogometnem polju. Dobili so v najem tudi stalno igrišče blizu Kew (Yarra Bend Park) in vso športno sezono privabljali na svoje tekme kar lepo število slovenskih prijateljev nogometa in vnetih navijačev.

Letos zasluži moštvo KEW SLOVENE še posebno pohvalo in naše priznanje. Med devetimi tekmeci — in med njimi jih je nekaj precej močnih — je letošnjo nogometno sezono končalo z dosegom prvega mesta in postalo zmagovalec svoje skupine (Eastern Division). Od osemnajstih igranih tekem so jih dobili deset, rezultat štirih je ostal nerešen, štiri pa so izgubili. Tako so si od 36

ROJAKI!

Tu je nekaj

ZA OPREMO

SLOVENSKEGA KOTIČKA
V VAŠEM DOMU!

Prodajam

REPRODUKCIJE SLIK

SLOVENSKE

NARODNIH MOTIVOV

na okusno izrezljanem lesu.

Telefoniraj zvečer:

Sydney 665 7781

Naslov posredujejo "MISLI".

možnih točk pridobili 24 in dosegli prvenstvo.

Zmago so proslavili 29. septembra na pikniku, ki so ga priredili na Slovenskem gričku v Elthamu in je privabil več rojakov kot vsi pikniki doslej. Znak, da so tudi dobri organizatorji in znajo za kritje stroškov svojega moštva sami poskrbeti. Prejeli so pokal in razdeljenih je bilo tudi več drugih nagrad v zvezi z igranjem.

KEW-SLOVENE zasluži, da tudi na teh straneh prejme naše iskrene čestitke k lepemu uspehu. SDM in vsi smo na njihovo zmago lahko ponosni; dostojno nas po svoje predstavljajo tudi športnemu svetu. Želimo jim, da bi jih zmaga podžgala k novim naporom, saj brez resne volje ni mogoče ničesar doseči. Zato naše čestitke tudi trenerju Franku Sajovicu, ki je s svojim športnim znanjem, lepo besedo in očetovsko toplim vodstvom pripomogel k zmagi.

Kdor je bil na koncertu MINORES, se bo tega "planinca" še spomnil

LOVSKA: "Kako je mogoče, da si zgrešil zajca?"

"Veš, tekel je v cik-caku. Jaz sem ustrelil v cik, on pa je medtem že preskočil v cak ..."

Tako se je izkazalo, da Tičetov prihod ni nič odpravil s sveta tistega strašnega dolgega časa. Pač, nekoliko ga je, pa ne takoj od začetka.

Nekoč — bilo je v nedeljo popoldne — sva z bratom ležala v senci pod kozolcem in se opirala na komolce. Zagledala sva se tja proti Gradišču in menda so se obema porodile v glavi iste misli. Molčala sva nekaj časa, potem sem jaz odprl usta, da bi misel izrazil. Pa me je prehitel Tiče: "Ti, enkrat morava iti pogledat tiste ostanke zidu, ki so menda vidni na Gradišču od starega gradu. Sem nekaj bral v 'Zgodovini leščevske fare' o tem".

Prav dobro sem čutil, da se je nalašč izognil tete in njene zgodbe o grajskih gospodičinah, ki so trepetale pred Turki. Na tihem sem mu dal kredit, saj je bila z Žirovčevimi vred tudi teta pri nas ob vso veljavo.

"Iz ust si mi vzel. Sem že zinil, da bi te na to spomnil".

"Kako pa ti to veš? Ali si tudi bral tisto knjigo?"

Samo odkimal sem. Tiče pa tudi ni kaj več vprašal. Natanko sem vedel, da me je postavil samo na poskušnjo. Ko sem znal pravočasno potegniti jezik za zobe, je obmolknil in mi tudi on na tihem dal kredit. Takole smo se takrat učili pri nas brati drug drugega misli, jezik pa držati na vajetih.

Tekla sva k mami po dovoljenje. Verjetno o veliki noči ni poslušala tetine zgodbe, zato je lahko verjela, da Tiče res samo iz "Zgodovine leščevske fare" ve za razvaline za Gradišču. Malo je pomislila, pa naju poslala k atu. On naju je razveselil z nepričakovano besedo: "Le! Ampak mene vzemita s sabo!"

Potem smo res takoj šli in izkazalo se je, da nama kaj bolj pripravnega ni moglo priti na misel kot je bil prvi izlet na Gradišče. Menda je ata sam potreboval nekakšnega razvedrila, tako se je kratkočasil z nama. Povšca ni bila visoka, čeprav ni bilo nič suše; z lahkoto smo jo prebredli. V grabnu preko Loke je bilo nekaj vode, pa smo mogli po kamnih preko. Potem pa po neki malo rabljeni stezi po pobočju. Ko steze ni bilo več, smo jo mah-nili kar skozi redek gozd do vrha.

Že samo razgled, ki se nam je nudil, je bil vreden kratke poti. Nič prav novega se nam ni pokazalo, pa od te strani se je videlo vse kakor novo. Kako drugače se je od tam videlo k nam! Skoraj bi mislil, da gledam vso Drnuljčevino naslikano pred seboj. S posebnim zanimanjem sem gledal v Žirovčevino. Že sem mislil nekaj pripomniti, pa sem se pravočasno spomnil in stisnil jezik za zobe.

Potem smo si ogledovali razvaline. Kaj prida res ni bilo videti, samo za spoznanje zidu je bilo med skalami. Pa je bil tako razpaden in okrušen, da bi sam od sebe niti mislil ne, da je ostanek zidu. Sploh je bilo teme Gradišča tako malo prostorno, da kakšen grad v smislu tetine povesti pač ni mogel nikoli stati tam.

"Tu bi se dalo kopati in videti, kaj je v zemlji", je rekel Tiče.

"No, danes nimamo kopače s seboj in je nedelja. Če bosta pazila, da ne zdrkneta čez rob v globino, vama bom dovolil, da kakšen delavnik prideta sama in poskusita".

"Ata, Tiče bo pazil tudi name!" sem hitro obljubil. Pa sem takoj začutil kri v licih. Le zakaj sem se brez premisleka predal v varstvo Tičetu?

Ata se je nasmehnil in rekel:

"Tiče bo pazil na oba, ti pa sam nase".

Da, tako bi bil moral poprej povedati, sem si mislil.

Res sva si sredi tedna enkrat vzela čas, si naložila rovnico in celo nekaj krampu podobnega, pa sva šla. Mama naju je dra-

žila, da greva "šac kopat". Luš je hotel po vsej sili z nama, pa to nikakor ni smelo biti. Vdal se je šele, ko mu je mama obljubila, da mu bo povedala, kako se šac koplje.

Odkopala sva malo, nakopala pa še manj. Kamor sva namerila kopačo, naj je bila rovnica ali kramp, povsod je bila takoj pod tenko plastjo zemlje živa skala. Spotila sva se prav pošteno, da je bilo prijetno počivati na mahu pod vrhom s pogledom proti Hruševki. Tiče je dejal, da bi bilo treba razkopati hrib od strani, ne od vrha, ki ga je sama skala. Tu je svet mehak, kmalu bi se prikopal do zidu.

"Če ga je res kaj", sem pripomnil.

"Saj to je", je rekel Tiče in umolknil.

Še in še sva šla na Gradišče v teku počitnic. Tistega velikega kopanja se nisva lotila, to je res. Sploh sva malo rogovilila z orodjem tam okoli, veliko več pa z domišljijo. Vse mogoče sva uganila, zakaj je bil nekdanji tu gori grad — ali kar naj bi že bilo. Če drugega ne, moj in naš dolgčas se je umaknil sam Bog ve kam.

Mama nama je nagajala: "No, fanta moja, ne bom rekla, da niste za nobeno rabo. Za kopanje šaca pa že še ne".

Tudi ata se nama je nagajivo smejal.

15. MULCA SMO ODSLOVILI

Bilo je med šmarnimi mašami. Leščevje se je za nekaj tednov spremenilo v božjo pot. Pridigarji in spovedniki so prihajali iz Ljubljane, domača dva sta bila le bolj za priprego. Po večini so se menjavali kanoniki in frančiškani.

V ponedeljek po eni šmarničnih nedelj smo bili zaposleni na njivi. Mislim, da smo okopavali, morda samo pleli. Mama, Tiče in jaz smo čepeli na lehah, otroci so se motovili v bližnjem grmovju, ali pa se igrali na melinah. Nedaleč od njive je molel iz nizkega grmovja drevesni štor. Nekaj let poprej je sneg podrl lepo drevo, pa je ata posekal deblo toliko nad zemljo, da je štor ostal in imel nalogo, da sam od sebe počasi strohni in razpade.

Nenadoma zaslišimo cvileči Lušev glas, ki je prihajal iz grma:

"Ljubi kristjani! V nebeša moramo priti. Gori še bomo veselili ž Marijo in vsemi svetniki. Na vse večne čaše, amen".

Prisluhnili smo in pogledali. Luš je stal na štoru, kričal iz vsega grla in mahal z rokami. Pred njim so sedeli otroci v mehki travi in bili verno zagledani v fanta. Pridige je bilo že konec, Luš je pa še naprej zamahoval z rokami. Kot bi se skušal spomniti še kaj nadaljnjih besed.

"Pridigo se grejo", je rekel Tiče.

(Dalje prihodnjič)

DAROV ZA BERNARDOV TISKOVNI SKLAD: \$12.— Karel Knap; \$6.— Julka Paulič, Frank Sajovic, Josip Rakušček, N.N.; \$5.— Eligij Šerek (namesto venca na grob Janeza Škraba); \$4.— Lilijana Brezovec, Franc Horvat, Simon Falež; \$3.— Venceslav Ogrizek; 2.— Julijana Veber, Rudi Kalister, Ivan Denša; \$1.— Rudi Mežnar, Stanko Ogulin, Anton Vrisk, Marija Jug, Jože Gorup, Ferdinand Slevce, Alojz Poklar, Mario Jenko, Marija Ferfolja, Ivan Koželj, Lucijan Kos, Jože Marinič, Leopold Matelič, Ivan Hozijan.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$2.— Helena Pirc, Pavla Pirc.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: 100.— N.N.; \$10.— N.N. (za lačne); \$1.— Marta Jakša.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$20.— Anton Bavdek; \$15.— Alojz Poklar (za lačne); \$10.— Julka Mrčun, Francka Anžin (namesto venca na grob sestre Minke), Agata Zupanič; \$6.— ga. Maglica (za lačne); \$5.— Vincenc Lavrič; 4.— Andrew Zacutti; \$3.— N.N.; \$2.— N.N., Marko Zitterschlager, N.N.

SLOMŠKOVA ZADEVA: \$5.— A.C.

Dobrotnikom Bog povrni!

TOBIN
BROTHERS
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road, 329 6144

MALVERN,

1382 High Street, 50 4720

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860

MENTONE,

3 Station Street, 93 2460

FRANKSTON,

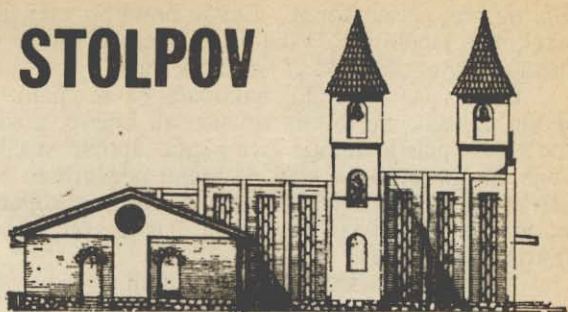
232 Cranbourne Road, 781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

Čas slovenske službe božje v Merrylandsu je kot navadno doslej vsako nedeljo ob 9.30 dopoldan. Pravtako velja za nedeljsko mašo sobotna večerna maša ob 7. uri.

V petek (prvi v mesecu), 1. novembra, je zapovedan praznik Vseh svetnikov. Praznična sv. maša bo ob 7. uri zvečer. Naslednji dan, sobota, 2. novembra, je spomin vernih duš. Večerna sv. maša ob 7. uri.

V sredo, 23. oktobra, je prva obletnica smrti p. Bernarda Ambrožiča. Spomnili se ga bomo s spominsko sv. mašo v Merrylandsu ob 7. uri zvečer.

Na četrto oktobrsko nedeljo, 27. 10. 74, je začetek Daylight Saving Time. Torej morate predno greste k počitku pomakniti kazalec na uri za eno uro naprej, sicer boste prišli k nedeljski maši eno uro prepozno. Uradno se čas spremeni v nedeljo, 27. okt. ob drugi uri zjutraj.

Wollongong ima slovensko službo božjo v Villa Maria kapeli ob 5. uri popoldan vsako drugo nedeljo v mesecu. Torej 10. novembra (tokrat gremo v slučaju lepega vremena po maši na pokopališče in tam opravimo molitve za pokojne), nato pa zopet 8. decembra, praznik Brezmadežne. (V decembru bo sv. maša že ob 4. popoldan zaradi Miklavževanja ob petih v St. Francis Cathedral dvorani).

Canberra ima redno mesečno službo božjo vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 6. uri zvečer. Torej 20. oktobra, 17. novembra, itd. Stalni kraj: Garran.

Newcastle pride zopet na vrsto za slovensko službo božjo na nedeljo po božiču.

Brisbane ima slovensko službo božjo v nedeljo 3. novembra ob šesti uri zvečer v St. Mary's cerkvi, Merivale St., South Brisbane.

ROŽNI VENEC naj bi bila naša družinska molitev vsaj v mesecu oktobru. Priključite nam v spomin prizor, ki je večini izmed nas tako domač in prisen: družina, zbrana pri molitvi po opravljenem

dnevnom delu. Skupna molitev je bila in je še ključ do lepega sožitja v krščanski družini. Da, tudi danes! Morda je danes še bolj potrebna, saj je vsaka družina izpostavljena mnogim novim nevarnostim, da izgubi srečo in se utopi v morju modernih zablod, ki jo uničujejo. V Merrylandsu molimo molitev rožnega venca vsako soboto pred večerno mašo. Za namen imamo: da bi naše družine uživale pravo soglasje in da bi otroci v njih dozorevali v pristne krščanske fante in dekleta. Molitev običajno zaključimo z dodatkom prošnje k sv. Jožefu za varstvo in pomoč.

MISIJSKA NEDELJA je pred vrati. Njen datum je letos 20. oktobra. Spomni nas, da se kristjan nikoli ne sme zapreti v ozki krog svoje krajevne verske skupnosti. Univerzalnost Cerkve ga priganja, da misli tudi na njeno delovanje in njene potrebe izven lastne župnije. Prav misijonska nedelja ima namen, da nas spomni na Kristusovo naročilo: "Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu..." Vsak kristjan je poklican, da pripomore k temu naročilu. Nekateri, da se osebno žrtvujejo na misijonski fronti, drugi pa, da iz zaledja podpirajo delo misijonarjev z molitvami in prispevki. Brez zaledja ne bi bilo mogoče graditi po misijonih cerkva, šol, bolnišnic in podobnih ustanov. Naš posinovljenec p. Evgen, ki deluje v Afriki, nam je o svojem delu že mnogo lepega povedal in je hvaležen za naše sodelovanje. Krščansko ljubezen mora z našo pomočjo kazati domačinom s tem, da jim koplje vodnjake, da jim nudi pomoč v boleznih in nadlogah, da jih uči obdelovati zemljo... Tako jih pripravlja na sprejem krščanske vere. Brez naše molitvene in denarne pomoči bi bilo vse njegovo misijonsko delo nemogoče. Zato se bomo v Merrylandsu na letošnjo misijonsko nedeljo našega posinovljenca posebej spomnili tako v molitvah kot s posebno denarno nabirko za njegov misijon v Togu.

NOVEMBER je mesec spomina pokojnih. Spominjali se bomo naših dragih tu in v domovini, ki so odšli pred nami v večnost. Predvsem bomo v svoje molitve vključili tiste, ki so bili izmed nas v zadnjem letu dodani matici pokojnih. Lepo poskrbimo za njihove grobove, saj cvetje na gomilah je znak

naše ljubezni. A moram dodati, da pokojniku nič ne pomaga. Hvaležni pa nam bodo za naše molitve, sveta obhajila in svete maše, ki jih zanje darujemo.

NAROČNINO ZA "MISLI" lahko poravnate tudi pri slovenski cerkvi, da si tako prihranite pot na pošto in ostalo s tem v zvezi. Tako sam osebno kot slovenske sestre radi storimo uslugo vam in našemu mesečniku s tem svojim posredovanjem. Priporočite list tudi znancem, ki še niso naročniki. Prepričan sem, da bo vsak našel v njem kaj zanimivega. Čim več je naročnikov, tem lažje bo tudi finančno breme uprave, saj stroški niso majhni. Zato bomo hvaležni, če naročnini pridenete še kak dar za listov tiskovni sklad: **BERNARDOV TISKOVNI SKLAD** ga imenujemo v spomin na dolgoletnega urednika, ki smo ga vsi poznali. Prav je, da listu tudi poročate o dogajanjih po naših naselbinah, o rojstvih, porokah, smrtnih slučajih med nami.

"DRUŽINA", verski tednik iz domovine, tudi prihaja med nas in prinaša mnogo poročil iz življenja Cerkve doma in na tujem. Enako mladinski mesečnik **"OGNJIŠČE"**. Oboje lahko naročite pri sestri Mirjam. Res po navadni pošti prihaja z zamudo, je pa vredno branja.

DRUŽABNI VEČER na soboto 19. oktobra ob osmih naj še enkrat omenim, četudi je malo upanja, da boste vabilo brali pred tem datumom. V **Masonic Hall, Merrylands**, bo domače in prijetno, igral pa nam bo **"Šernekov trio"**. Da bo šel čisti dobiček za naše versko središče, mi menda ni treba posebej omenjati.

NEPOZABNI "MINORES" so se poslovili od nas na petek 13. septembra. Na predvečer smo pri Sv. Rafaelu opravili sveto mašo za srečno pot. So maševali smo vsi razen p. Lojza, ki je spremljal petje z orglami, ter seveda fr. Franca, ki bo posvečen šele drugo leto. Udeležba je bila kar lepa. Toda na obrazih vseh, tako članov ansambla kot vernikov, si lahko bral otožnost, ki je lastna vsakemu poslavljanju. Po maši smo se zbrali na sestrskem dvorišču na domačo zakusko. Seveda so nas **MINORES** tudi tu kratkočasil, četudi so imeli dosti skrbi s pripravami na odhod. Noč je bila kratka, počitka skoraj nič. Rano so odmaševali. Po zajtrku pa smo se vsi — potujoči in spremljajoči — s prtljago vred zbasali v avtomobile. Kar dolga kolona nas je bila. Po prihodu na mednarodno letališče so **MINORES** dobili šopke orhidej in nageljnove. Opravili so formalnosti in oddali prtljago, ostalo je še malo časa za bežen pogovor, ki pa kar ni več teknel. Nussdorferjev Iztok jim je zaigral na violino pesem v slovo, sledilo je slikanje celotne skupine z narodnimi nošami. Tudi **MINORES** so skušali zapeti poslovilno pesem, a besede so jim zastale v grlu. Seveda poslavljanje

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebnega avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago. Pokličite ga telefonsko na številki **624-5538**.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

ni šlo brez solza ob zatrdjevanju, da se še srečamo. Če prej ne, pa v nebesih...

Skoraj vsi spremljevalci smo na opazovalnem balkonu čakali, da se je letalo filipinske letalske družbe začelo premikati. Beli robci so navdušeno plapolali odhajajočim v pozdrav. Res hitro so minili tedni obiska in **MINORES** so nam prinesli mnogo lepega.

Že smo prejeli sporočilo, da so naši nepozabni gostje srečno pripotovali v domovino. Vsem rojakom se iskreno zahvaljujemo za lepe dneve, ki so jih preživeli med nami.

P. VALERIJAN

P. Martin Vidovič, provincial minoritov, blagoslovlja 1. septembra temelje Doma na sydneyjski Slovenski zemlji (Horsley Park).

Z Vseh Vetrov

KONCIL MLADIH v ekumenskem središču Taizé v Franciji ob koncu avgusta je bila čudovita manifestacija mladine, ki se trudi za boljši svet in hoče v tem svetu tudi Boga. Nad 40.000 fantov in deklet iz 120 dežel in vseh celin je s svojo navzočnostjo pokazalo navdušenje za duhovne in socialne vrednote.

Ko gledamo mladino, ki izgublja svoje ideale in živi iz dneva v dan, je ta dogodek res le kapljica v morje. Je pa dokaz, da ni vse izgubljeno, kot se kdaj na prvi pogled vidi in navdaja starejšo generacijo s strahom. Tudi med mladino je mnogo idealnih ljudi, ki bodo vsak v svojem okolju le storili svoje in s svojim zgledom pritegnili druge na pravo pot.

FIZOLAR bo menda najboljše ime zanj. Je angleški petnajstletni šolar Melvin Roberts, ki mu fiziološki od mladega tako ugaja, da drugega sploh noče jesti. Doslej je pospravil že preko 9.000 fizioloških konzerv. Starši so ga v skrbeh zanj peljali k zdravniku, ki pa je ugotovil, da je fant odličnega zdravja in normalno razvit.

Škoda, da naš o. Bernard ne živi več, da bi slišal o tem fiziološkem rekorderju. Sam je šel pri vsaki hiši najprej pogledat na vrt, če imajo kaj prekelj na gredah. "Vrt brez fiziola je kakor vinograd brez trte", mi ob priliki rekel pol za šalo pol zares. Melvin Roberts pa le tudi njega poseka v svoji fiziološki ljubezni.

MR. GRASSBY je pri naših zadnjih volitvah tako po nesreči izgubil svoj volilni sedež in s tem prenehal biti emigracijski minister, je pa ostal uradni svetovalec federalne vlade (Consultant on community relations). Marsikaj pametnega je že povedal z ozirom na priseljence

in ohranitev njih kultur, od katerih Avstralija lahko samo pridobi. Poudarja "množičnost v enem, ne pa zlitje v eno", kakor je hotela Avstralija v prvih letih priseljevanja. Na seminarju Tedna otroškega skrbstva (Childcare Week) je razvil tudi dobre misli o materi in njeni nalogi. Zavrgel je idejo, da bi mogel še tako dobro organiziran oddelek vlade nadomestiti otroku mater in izjavil, da zlasti priseljske matere potrebujejo več pomoči. Skoraj dva milijona mater in otrok v Avstraliji ima posebne probleme prav zaradi priselitve v novo okolje. Tako vlada kot posamezni uradi in organizacije store premalo zanje. "Ko starši odpovedo, je težko popravljati razvaline. Vsi moramo sodelovati, da bo teh razvalin čim manj . . ." je poudaril.

VLADIMIR ZWORYKIN, izumitelj televizijske tube, ki živi v Los Angelesu, ZDA, je slavil svojo osemdesetletnico. Ob proslavi jubileja je priznal, da si je svoj izum — televizijo — drugače predstavljal. Hotel in računal je, da bo posredovalka kulture, pa ga je njen razvoj temeljito razočaral. Rad bi videl na ekranu svojega izuma več debat, koncertov, dokumentarnih filmov. A tega je vedno manj, vedno več pa streljanja in prikazovanja kriminala vseh vrst, ki kvarno vpliva na doraščajočo mladino.

Žalostno, da je moral izumitelj televizije zdaj priznati svoje razočaranje in v zagrenjeni šali dodati, da mu je pri aparatu danes najljubša naprava — spreminjevalec kanalov. Pa še ta ne pomaga dosti, ko ni pri toliki izbiri kanalov nič pametnega na sporedu . . .

ŠVICARSKO GORO MATTERHORN so 14. avgusta zasedli Slovenci. Se čudno sliši o tej planinski "invaziji", ki pa seveda ni imela vojaškega pomena in so jo tudi Švicarji pozdravili. Kar petdeset slovenskih planincev se je ta dan spravilo na to čudovito goro, ki nudi izurjenemu gorniku težko plezalno turo, obenem pa obilico planinskega užitka.

Prvi Slovenec, ki se je pred kakimi petdesetimi leti povzpел na Matterhorn, je bil znani alpinist in pisatelj, pokojni duhovnik Janko Mlakar.

EXPOSLOV 74 — razstavo slovenske podjetnosti pripravljajo argentinski Slovenci ob koncu oktobra. Lepo število slovenskih podjetnikov se je že prijavilo, mnogi so se prepozno odločili in niso mogli leč dobiti mesta na razstavi. Razstava bo v prostorih Slovenskega doma v San Justo. Zgovorno bo pričala o slovenski prisotnosti v Argentini, kamor so prišli slovenski begunci po zadnji vojni tako rekoč nagi in bosi, pa so s pridnim delom in podjetnostjo toliko ustvarili na vseh poljih človekovega udejstvovanja. S kulturnim delom ohranjajo svojo slovensko tradicijo, s pridnimi rokami pa bogate tudi svojo novo domovino.

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

KOTIČEK NAŠIH MALIH

kdaj bo začetek. Moj ata je peljal v avtu k dvorani p. Stanka in p. Lojza.

Med petjem smo veliko ploskali, kar je bilo meni zelo všeč. Vse imam zelo rad, ker lepo pojejo in igrajo. Zato smo šli še na koncert. Zelo smo se smejali, ko je tisti planinec padel z odra. Sem mislil, da se je kaj polomil, pa je srečno vstal.

Želim, da bi še večkrat prišli med nas v Avstralijo. Toda mamica mi je rekla: Veš, mi smo predaleč za morji . . .

Lep pozdrav! — **Peter Šarkan**, 9 let, Merrylands, N.S.W.

POMLAD JE PRIŠLA in postalo je toplo. Veliko cvetk je že na maminem vrtu in vsa drevesa, ki jih je ata posadil, so v cvetju. Mama mi pripoveduje, da so bili doma spomladi prve cvetke beli zvončki. Enega mi je narisala. Pravila mi je tudi o trobenticah in o podlesku, pa o mačicah. Tu imamo dosti drugih cvetk.

Zanima me, kakšen je sneg. Saj ga še nikoli v življenju nisem videl. Samo v filmu in na televiziji. A mama pravi, da je sneg tudi mrzel in da v noge zebe, ko hodiš po njem. Ali ste ga drugi otroci že videli? Naj kdo napiše, kako se je počutil v snegu! — **Johnny Malnar**, 10 let, Mildura, Vic.

DRAGI OTROCI! Danes tukaj nisem priobčil slike naše "galerije" mladih Slovencev in Slovenk, ki še govorijo materin jezik in so nam v ponos. A s tem ni rečeno, da nam jih je zmanjkalo! Ne, tako hitro pa ne bo šlo! Prepričan sem, da ne bo še konec njihovih slik in dobrih zgledov vam mlajšim, ki doraščate po slovenskih družinah.

Sliko sem tokrat v Kotičku izpustil, ker sem na naslednji strani moral objaviti sliko pokojnega **KLEKAR-JEVEGA LOJZKA**. Tudi on bi zaslužil priti v našo "galerijo" in sem že dolgo mislil nanj. Žal sem zdaj nenadoma dobil sporočilo, da ga ni več med živimi.

Vidite, dragi otroci, tudi mladi ne veste, kdaj pride konec življenja. Zato pa se izplača ubogati in biti vedno pridren, moliti večerno molitev in se učiti atu in mamici v veselje. Izplača se s starši redno hoditi k sveti maši in imeti vedno samo dobre prijatelje.

Kajne, da boste pokojnega Lojzka tudi vi vključili v svoje molitve? Tako je prav! Drug drugemu moramo pomagati, da pridemo v nebesa. — **Vaš STRIČEK**.

VEČERNA PESEM

**PO DOLINAH SIPLJE
LUNA ŽAREK ZLAT,
ŠEPETA MI V GLAVI:
LEZI SPAT!**

**V RAJU, DOBRI BOGEC,
ČUVAJ NAD MENOJ!
VEDNO HOČEM BITI
MILČEK TVOJ!**

**ZDRAVJE DAJEŠ OČKU,
MAMKI IN SESTRAM.
TI VARUJEŠ OGNJA
MIRNI HRAM.**

**TI MI DAJEŠ KRUHA,
MLEKA IN STRDI,
TOPLO OBLAČILO,
NIČ SKRBI.**

**VABIJO ME V SVATE
ANGELCI POJOČ.
OČKA, MAMKA, SESTRE:
LAHKO NOČ!**

ANTON MEDVED

ČEBELICE IMAM RAD

Ko sem bil lansko leto z atom in mamco v Sloveniji na obisku, sem videl veliko čebelic. Stari ata je imel velik čebeljak. Prav nič se jih ni bal, jaz pa sem bil bolj strahopeten. Stari ata mi je velikokrat rekel: Žival pogine, čebelica pa umre! Rekel je, da zato, ker je tako marljiva. Veliko meda so mu že nanosile in vsak dan sem ga lizal, da je bilo veselje.

Ko bom velik, bom tudi jaz čebelar. Takrat se čebelic ne bom nič več bal. Med bom pa dajal pridnim otrokom, ki me bodo prišli pogledat.

Lepe pozdrave vsem Kotičkarjem! — **Milan Seme**, 11 let, Dandenong, Victoria.

KONCERTA MINORES smo vsi zelo težko pričakovali. Ko smo bili v dvorani, smo pa bili nepočakani,

BRISBANE, QLD. — Tako živahnih gostov, kot so bili MINORES, si bi pa kar večkrat želeli. Toliko dobre volje so nam prinesli, da jih ne bomo zlepa pozabili. Priredili so nam nepozabni koncert, ki se je nadaljeval v domači družabni večer. Marsikdo mi je rekel, da je bil to najlepši večer, kar smo ga kdaj koli imeli v Brisbane. Prava vrlina MINORES je v tem, da znajo biti tako pestri in v preprostosti obenem bogati: na odru so odlični pevci, šaljevci in muzikanti, v dvorani med rojaki pa pravi prijatelji. Zato ni čudno, da so si takoj osvojili naša srca. Res smo lahko hvaležni p. Valerijanu, da nam je pripravil tako prijetno iznenadenje in lahko je žal vsakemu, ki je zamudil to edinstveno priliko. O MINORES prej nismo dosti slišali, kar je razumljivo: doma smejo nastopati le na strogo cerkvenem polju. Prav za prav je ironija, da mora taka odlična skupina preko meja domovine, da lahko zares pokaže svoje talente. Rojaki doma so po sili razmer oropani užtkov, ki smo jih bili mi — tako daleč od domovine — deležni v tako obilni meri... Človek se upravičeno sprašuje, zakaj taka ozkosrčnost. Obenem se mu pa odpirajo oči, ko na praktičnem primeru vidi, kako daleč je domovina še od prave demokracije in enakosti vseh državljanov, vernih in nevernih. Ob teh mislih padejo vse kulise — vidi jih samo še tisti, ki namerno hoče biti slep.

Zanimivo je bilo zame, da je eden patrov ansambla tako zelo podoben patru uredniku MISLI. Za nas je bil kar "p. Bazilij" in zato še danes ne vem njegovega pravega imena.

Omembe je vredna za nas tudi cerkvena slovesnost ponovitve treh novih maš. Toliko slovenskih duhovnikov še nikoli ni bilo v "naši" St. Mary's cerkvi. Veliko število slovenskih vernikov se je odzvalo in prisostvovalo in tudi naš cerkveni pevski zbor se je dobro odrezal. Bilo je res lepo in nam bo slovesnost ostala ze vedno v spominu.

Žal moram temu veselemu poročilu dodati tudi žalostno novico: Rojaki in prijatelji znane Klekarjeve družine so v petek 23. avgusta pospremili k zadnjemu počitku komaj 16-letnega Klekarjevega Lojzka, ki je nenadoma umrl v Mt. Isa. Kot dobrega vajenca ga je tvrdka poslala za nekaj časa tja in prav tam, proč od domačih, se je iztekla ura njegovega mladega življenja. Srce je odpovedalo, nezvestnega so 18. avgusta prepeljali v tamkajšnjo bolnišnico, kjer je še isti večer izdihnil. Pokojni Lojzek je bil rojen 17. aprila 1958 v Ptuj. Bil je še zelo majhen, ko so starši odšli iz domovine in nato emigrirali v Avstralijo. Najprej je številna Klekarjeva družina

živela v Melbourne, pred nekaj leti so se premestili v Brisbane. Prerana Lojzkova smrt je starše, brate in malo sestro zelo prizadela. Pogrebno mašo in obrede je opravil farni župnik, kateremu je Lojzek neštetokrat ministriral. Mnogo se nas je zbralo okrog krste, med ostalimi je prišel tudi ravnatelj Kolegija sv. Lovrenca, kjer se je Lojzek, kot vsi njegovi bratje, zelo pridno učil. Žalujemo Klekarjevi družini naj bo na tem mestu izrečeno globoko in iskreno sožalje nas vseh — **Mirko Cuderman.**

SURREY HILLS, VIC. — Tudi mene je zaneslo na letošnjo proslavo očetovskega dne v Kew. Otroci so svoje točke izvedli lepo in domače, potem pa nas je razveselila še igra ŠPELCA V LJUBLJANI. Anžinova Francka je glavno vlogo res odlično zaigrala. Kdo bi si mislil, da imamo take odrske talente med nami! Kljub temu, da je od doma dobila žalostno vest o sestrični smrti, nam je predstavila Špelo in pol. Tako posrečenih prizorov si res še želimo. Bog živi Francko in še tako naprej! — **Tinka Urh.**

BERRI, S.A. — Da je tu ob reki Murray kar čedna slovenska naselbina, četudi ne ravno številna, smo v MISLIH že večkrat omenili. Sadjarimo in si pomagamo drug drugemu, se zbiramo k slovenski maši vsaka dva meseca, ko imamo patra iz Melbourne med sabo, ob weekendih včasih zaplešemo ob zvokih orkestra PLANINKA (dva člana sta bivša člana melbournskega BLEDA)... Tako nam teče življenje, vse mirnejše kot pa po mestih.

Ko smo v juliju organizirali koncert MINORES (z njimi smo bili res zadovoljni in jih ne bomo zlepa pozabili!), smo si mislili: Kako lažje bi bilo vse to, ko bi imeli odbor, ki bi predstavljal našo narodno skupnost, sedel k sestanku in se pomenil ter porazdelil delo . . . Tako je kmalu po odhodu MINORES prišlo do prvih osnutkov našega društva RIVERLAND SLOVENE COMMUNITY in samo želimo, da bi res poglano korenine, zrastle in nas povezavalo. Prvi odbor predstavljajo sledeči: Jože Štemberger (predsednik), Ludvik Truden (podpredsednik), Damijana Činč (tajnica), Peter Hauptman (blagajnik); Milan Prešeren, Rudi Činč, Slavko Kregar in Milan Kregar (odborniki).

Tako: začetek je storjen. Zdaj bomo pa videli, če bo kaj iz tega.

Lepe pozdrave vsem bralcem MISLI! — Poročevalec.

Rojakom ob reki Murray naše čestitke! Korajža velja! — Urednik.

EAST ORANGE, N.S.W. — Ko sem v avgustovi številki brala o župniji sv. Lovrenca in videla sliko, sem se spomnila na staro pesem, ki jo imam še od otroških let v spominu. Takole se glasi:

Temna noč se približuje,
večerna zvezda zasvetli,
strah in groza se že čuje
pri fari — svetem Lovrenci.

Vse že v miru in pokoju,
vse že mirno, sladko spi,
samo v Dolenšekovi hiši
luč k nesreči še gori.

Šest'ga sušca se zgodilo,
leta petinsedemdeset:
oče svoja lastna sina
tam za mizo ustrelil.

Meril cilj na svoja sina,
je ustrelil mlajšega;
jeza v srcu se ponavlja,
še ustrelil starejšega.

Starši prosil še očeta:
Ljubi oče, mene ne!
Pa mu sreča je odvzeta,
svetu on se odpove.

Sestra, kje si ti ostala,
te tak' dolgo ni bilo,
da b' pred naj'no smrtjo stala,
svečo dala bi v roko?

Zdaj na tleh oba ležita,
v krvi vsa otopljenata,
od Boga pomoč prosita,
od sveta zapuščenata.

Zanimivo bi bilo iskati, če se je pred sto leti res

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

JELENA in ALFRED BREŽNIK

Nudimo Vam najnovejše SLOVENSKE PLOŠČE in KASETE ter KNJIGE vseh slovenskih založb. Delni seznam plošč in kaset je bil objavljen v MISLIH (2—3 in 4 številka). Pišite nam, pa Vam bomo postregli s popolnim seznamom naše bogate zaloge.

V SYDNEYU so Vam naše plošče in kasete na razpolago tudi pri sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela,
311 Merrylands Road, Merrylands.

V MELBOURNU pa je naš zastopnik z lepo izbiro plošč in kaset
Društvo sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

Poslužite se prilik in obogatite svojo zbirko domače glasbe!

**PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:**

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

33-5995

● mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

● pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

PODRUŽNICE:

SYDNEY

241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806

BLACKTOWN

6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.

PENRITH

446 High St., Tel. (047) 31-3588, A.H. 32-4806

zgodil zločin, ki je vzbudil ljudskega pesnika, da je napisal te preproste verze. Seveda pa gre morda za kak drug kraj, saj župnij sv. Lovrenca je v domovini več. — Iskrene pozdrave vsem bralcem!

— Marija Jug.

CLAREMONT, TAS. — Gotovo ste brali v časopisu o strašni nesreči, ki se je dogodila v Hobartu: v veliki pralnici samostana sester Dobrega Pastirja je dne 5. septembra eksplodiral ob prvem poskusu novoinštalirani kotel, ki je napravil silno razdejanje. Razvaline so pokopale pod seboj precej življenj, težko ranjenih pa je bilo preko dvajset oseb.

Med žrtvami nesreče je bila tudi Slovenka, gospa

JOZEFA GODEC, ki je bila v pralnici zaposlena. Maša zadušnica je bila opravljena v cerkvi Svetega Duha, Sandy Bay, pokopana pa je bila na pokopališče Cornelian Bay. Zapušča enajstletnega sinka Valentina, za katerega zdaj skrbi materina prijateljica, Slovenka Dragica Pečnjak.

Malo nas je Slovencev v Tasmaniji, pa še mi se vsi ne poznamo med seboj in ne vemo za drug drugega. Tudi pokojna rojakinja je bila med nami nepoznana in smo za slučaj zvedeli šele po pokopu. Tako žal verjetno razen njene prijateljice Slovenke, s katero sta skupaj živeli, ni bilo na pogrebu nobene rojake. Prav je, da se vsaj zdaj izkažemo ter s skupnimi močmi postavimo spomenik na njenem grobu, obenem pa po svojih močeh poskrbimo za njenega sinčka, ki je ostal brez staršev.

Podrobnejših podatkov za vpis pokojne v Matico mrtvih še nimam, upam pa, da jih bom v kratkem dobil in jih poslal MISLIM pred novembrom. Menda je bila doma iz Gorenjskega.

Iskrene pozdrave vsem bralcem MISLI, neznano pokojnico pa priporočam v molitev.

— Pavel Vatovec.

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno. Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Šestdesetletna Slavonka, ki živi v Sydneyu, želi spoznati pošteno moško osebo svojih let z namenom morebitne ženitbe. Resne odgovore pošljite na MISLI.

KDO BI KAJ VEDEL?

FRANC MEDICA se že dolgo ni oglasil domačim. Njegov zadnji naslov je bil Kyabram, Victoria. Zanj sprašuje sestra Anica, ker mamu zelo skrbi za sina.

FRANC MASTEN naj bi imel blizu Melbournea neke kokošjo farmo. Išče ga brat.

RAYMOND VORŠNIK, zadnji naslov: Batlow, N.S.W. Po njem sprašujejo sorodniki.

IVAN VAJDA je imel zadnji naslov EWS Camp Wirrulla, S.A. Po njem sprašuje Anton Vajda, Metlika.

TONI KAPUSIN je imel zadnji naslov v Alawa, N.T. Morda kdo ve, kam je od tam odšel?

Sleherno vest bodo MISLI hvaležno sprejele in posredovale domačim.

REŠITEV KRIŽANKE septembrske številke:

Vodoravno: 3. Slovenec; 7. kaprol; 8. admiral; 9. leste; 10. sonata; 11. posev; 12. jopa; 14. mami; 16. Ester; 17. lažniv; 19. gozd; 20. aprilsko; 21. ranjen; 22. epistola.

Navpično: 1. namerno; 2. pretepa; 3. slavospev; 4. vlito; 5. Niagara; 6. cvičati; 10. Sveta gora; 12. Jelšane; 13. požarni; 14. mrazina; 15. molitev; 18. izlet.

Rešitev so poslali: Vinko Jager, Jože Grilj, Lidija Čušin, Stanko Narobe, Francka Anžin. Izžreban je bil Jože Grilj.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5913

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

"Danes nas je šef nagnal, da smo delali za štiri".

"Potem moraš biti pa zelo utrujen".

"Niti ne preveč, saj nas je bilo osem . . ."

"Ta, ki je stanoval tukaj pred vami, je bil kemik.

V stanovanju je delal tudi kemične poskuse".

"A, zato lise na stropu. Kemikalije, kajne?"

"Ne, to je on".

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

PAUL NIKOLICH

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. lesen obroč pri situ; afriška in indijska rastlina iz družine lilij; 2. ime in priimek slovenskega pisatelja (eden člankov te številke govori o njem); 3. siromak; kača; 4. zanos; okrajšano žensko ime; bolj tiho, potihoma; 5. stara beseda za gostijo, svatovanje; žalostna, turobna; nekatere živali imajo po dva; 6. ob, pri, v (angl.); polna sle, strastna; kazalni zaimmek; 7. na tablo pišemo z njo; z ikrami okužen; star mož po domače; oče v otroškem jeziku; zrak (angl.); 9. žaba se oglašata tako; domača žival; rečna pregrada; 10. eden zlogov v besedi ovca; odpakuje, odmotava; veznik; 11. zmrznjena voda; albansko žensko ime; votlo drevo, panj; 12. okrajšano ime za Kleopatru; Northern Territory of Australia (kratica); pisarna; 13. rano pokrijemo z njim; umazane roke naj bodo pred jedjo . . . ; 14. naslov zbirke mladinskih spisov pisatelja pod številko 2; 15. turško moško ime; angl. okrajšava za Aleksander.

Navpično: 1. močan, silen; taksna znamka (ena množ. oblik); 2. žuželka (množ.); tekočinska mera (ena množ. oblik); obočnemu stropu pravijo na Gorenjskem po domače; eden izmed zlogov v besedi lepilo; 3. stari germanski narod; peči postavlja; ne lenarim, sem zaposlen; 4. domača žival; ampak, pa; klica; ime znape opere; 5. zemljo napaja; irhovina; vrsta strupa; nekatere živali uživajo na gozdni sadež; 6. razvrstiti, urediti po želji; 7. efektivna enota (kratica); dokumenti, uradni spisi; špansko mesto, znan po sv. Tereziji Veliki; kratica združenih ameriških držav; 8. glavna misel, vodilni motiv še imenuje s tujko . . . motiv; žensko ime (izpeljanka); spi, spančka (v otroškem jeziku); končal življenje; 9. krčmar, gostilničar; operni spev; časovna mera (pomanjševanka v množ.). 10. če; na taborjenju spimo v njih (ena množ. oblik); stran; bivši (latinska kratica); 11. nekdo po domače, o katerem nočemo kaj natančnejšega povedati; izgubim se, zgrešim pot.

Rešitev pošljite najkasneje do 2. novembra na uredništvo, sicer boste prekasni za žrebanje nagradenja.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Delavec sprašuje človeka z ogromno hišo, kako si jo je mogel zgraditi.

"Od ust sem si pritrgoval", je ta pojasnil.

Delavec pa: "Od čigavih?"

● V pisarni: "Ali je ta paket novih ukrepov zadnji od prejšnje reforme ali prvi iz naslednje?"

MELBOURNSKI SLOVENCI!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK** za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM** po domače pomenili za čas prevoza, delo pa bo opravljeno dobro in po konkurenčni ceni.

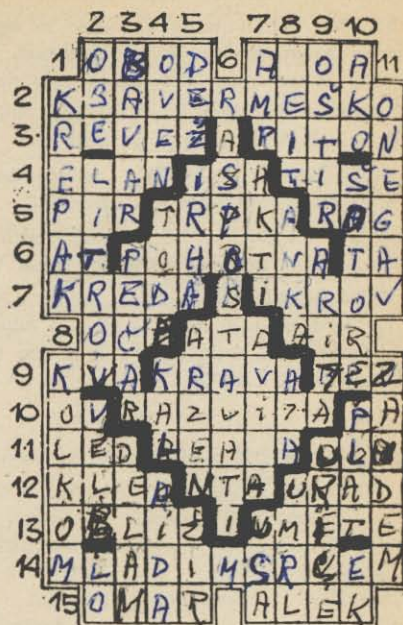
Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom

za izdelavo kuhinjskih omar

in drugega pohištva

po zmerni ceni.

Telefon:

45 7275

FRANC ARNUŠ

76 Beverley Road,

HEIDELBERG, Vic.

● Vsega sem sit, čeprav sem lačen.

● "Jaz pravim, da bo bolje . . ."

"Jaz pa pravim, da bi bila prava umetnost, če bi bilo slabše . . ."

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S

AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Bi radi preživeli božič in novo leto v SLOVENIJI? Letala odidejo iz Melbourne 12. decembra, 18. decembra, 24. decembra in 27. decembra letos. Vračajo pa se iz Slovenije 20. januarja, 8. februarja, 20. februarja in 11. marca 1975. ČIMPREJ NAM JAVITE, da pravočasno uredimo za Vas potrebne formalnosti!

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta. Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

Cez dan:
72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:
Nada Nakova, Tel. 44-6733
Paul Nikolic, Tel. 44-6733
Ivan Gregorich, Tel. 842-1755

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezujemo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA (LASTNIK)

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766

DARILNI PAKETI

BOŽIČ SE HITRO BLIŽA

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101 — Telefon: 86-8076

ALI HOČETE ZA BOŽIČ RAZVESELITI VAŠE DRAGE DOMA Z LEPIM DARILNIM PAKETOM? ČAS HITRO BEŽI, ZATO VAM SVETUJEM: ČIMPREJ MI SPOROČITE, DA VAM POSLJEM NOVI CENIK PAKETOV. PRIPOMINJAM, DA JE V CENI VSAKEGA PAKETA VKLJUČENA TUDI CARINA; VAŠI BODO DOMA DOBILI PAKET RES BREZPLAČNO V ROKE.

OBRAČAJTE SE NAME TUDI GLEDE VAŠIH POTOVALNIH NAČRTOV. MOJE 20-LETNO IZKUSTVO VAM JE NAJBOLJŠA GARANCIJA, DA BOSTE DOBILI PO NAJNIZJIH CENAH VOZNE KARTE ZA POTOVANJA Z LETALI ALI LADJAMI IN TO KAMOR KOLI PO SVETU IN OB KATEREM KOLI ČASU.

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- Za tiste, ki bi želeli božič in novo leto preživeti v domovini, so na razpolago poleti iz MELBOURNA v SLOVENIJO 12. decembra, 18. decembra, 24. decembra in 27. decembra 1974. Vračajo se letala iz SLOVENIJE v MELBOURNE 20. januarja, 8. februarja, 20. februarja in 11. marca 1975. Izberite datum in nas čim prej pokličite!
- Mi urejamo tudi dnevna potovanja v Slovenijo ali katere koli dele sveta!

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163 — Po urah: 44-6733, 842-1755
V uradu: P. Nikolich, Nada Nakova, M. Nikolich in I. Gregorich